

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

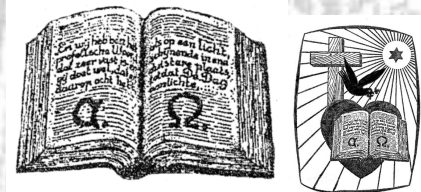
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u dit seminar te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door dit seminar wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Johannes 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van dit seminar zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van dit seminar of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u dit seminar gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in dit seminar tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is dit seminar niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte



2 Petrus 1:19

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Wij willen een start maken met dit zeer belangrijke en zeer ingrijpende onderwerp en wij zullen dit dan ook zeer uitvoerig bespreken met als onderwerp:

“Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers”.

Laten we het Woord openen bij 1 Petrus 2:1-10. *“Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid, indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.*

Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten, waartoe zij ook bestemd zijn. Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht: u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen”.

In vers 9 staat: *“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap”* en daarom zegt ook hetzelfde Schriftgedeelte in vers 5: *“en laat u als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers”.*

Dat is de roeping van al Gods kinderen, van allen, die het eigendom zijn geworden van de Here Jezus. Dit is uw en mijn roeping en, geliefden deze roeping is voor ons van het grootste belang. Ik hoop, zo de Heer wil en nog niet komt, een aantal weken te spreken over de priesterdienst en het brengen van geestelijke offers.

Maar allereerst wil ik u wijzen op de verzen 1 en 2 van dit Bijbelgedeelte, waar de apostel schrijft: *“Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid”.*

Als wij de Here Jezus als Heer hebben aanvaard en wij door het geloof in Hem uit de genade Gods een kind van God geworden zijn, dan moeten wij daar niet blijven steken, dan moeten wij geen zuigelingen, geen kleine kinderen, geen onmondige blijven. Er is immers een geestelijke groei, die God niet alleen wil, maar die God ook in Jezus Christus gegeven heeft. Helaas blijven vele gelovigen altijd in de kinderschoenen staan.

De apostel Johannes zegt hoe er in de Gemeente *“kinderkens”* zijn. Dat zijn natuurlijk kinderen Gods, maar zij weten verder niets meer, en leven daar ook bij, dan dat hun zonden vergeven zijn om der wille van de Naam van de Here Jezus.

Johannes noemt ook *“kinderen”*. Die weten al wat meer, zij kennen God als hun Vader die voor hen zorgt en tot wie zij met al hun noden mogen gaan. Dat zijn zij, die geestelijk in Christus verder zijn gegroeid, want zij hebben de boze overwonnen. En dan spreekt Johannes nog eens van een soort *“jongelingen”*, die nog verder gegroeid zijn, die het Woord nu hebben leren kennen en voor wie dat Woord Geest en Leven is geworden.

Tenslotte noemt Johannes *“vaders”*. Daarom, nu de tijd zo kort is, laten we toch horen wat het Woord des Heren zegt en niet traag zijn om te horen. In de Hebreeënbrief lezen we ook hoe daar gelovigen zijn, die traag zijn om te horen en daarom groeien zij geestelijk niet.

Met dat *“horen”* wordt natuurlijk niet zonder meer *“verstaan”* bedoeld, maar dat zij aan het Woord van God gehoorzamen, het ter harte nemen, eruit gaan leven en het in de praktijk gaan brengen.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Laten samen lezen Hebreë 5:1-14. *“Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God, om gaven en offers te brengen voor de zonden. Hij kan tegemoetkomend zijn jegens de onwetenden en dwalenden, daar hij ook zelf met zwakheid omvangen is, die hem verplicht evenzeer als voor het volk, voor zichzelf offers voor de zonden te brengen. En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aäron.*

Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer toegekend hogepriester te worden, maar Hij, die tot Hem sprak: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt; zoals Hij ook op een andere plaats spreekt: Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek. Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst, en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden, door God aangesproken als hogepriester naar de ordening van Melchisedek.

Hierover hebben wij veel te zeggen, maar het is moeilijk uit te leggen, omdat gij traag zijt geworden in het horen. Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig (en) geen vaste spijs. Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking: hij is nog een zuigeling. Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad”.

Dit is vaste spijs voor de volwassenen. Natuurlijk kunnen wij pasgeboren kinderen geen vaste spijs geven, zij hebben eerst nog melk nodig. En ook wat Petrus schrijft in 1 Petrus 2:2. *“en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid”.*

Het zijn toch echte kinderen Gods aan wie hij schrijft, want hij zegt dat zij wedergeboren zijn. Maar daarna zegt hij, dat onder hen is kwaadwilligheid, bedrog, huichelarij, afgunst en kwaadsprekerij. Dat is nog zo echt de vleselijke Christen, die nog niet uit de kinderschoenen gekropen is.

En dan zegt hij, dat ze zullen gaan verlangen allereerst naar de redelijke onvervalste melk. Dat woordje *“redelijk”* is een wat ongelukkige vertaling. In de grondtekst schrijft Petrus hier, dat wij zullen verlangen naar die onvervalste melk, dat het Woord van God is. Want hier gebruikt hij het woord *“logos”* en dat betekent: *“Woord Gods”*.

Dan zegt hij daarbij: *“indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is”*. Ja, ik vraag mij wel eens af of zij, die altijd maar bij die melk blijven en niet groeien, wel eens geproefd hebben dat de Heer goedertieren is; hebben zij wel eens die liefde en die rijkdom van genade geproefd, die in Jezus Christus is en die ons door God is gegeven, want dan verlangen wij vanzelf eerst naar de melk, maar dan komen we tot een snelle groei en dan krijgen we honger naar de vaste spijs uit het Woord van God.

Ik wil u wijzen op Psalm 34. Daar ontdekken wij hoe het komt, dat David groeide in zijn geestelijk leven. Niet omdat het bij hem over rozen ging, integendeel, hij was in grote beproevingen en moeiten, maar hij groeide juist daardoor dwars door alles heen. Waarom? Psalm 34:9. *“Smaakt en ziet, dat de HERE goed is; welzalig de man die bij Hem schuilt”.*

Dan verlangen wij steeds meer Hem te kennen en in Zijn gemeenschap te zijn. En zo verlangen wij ook naar Zijn beeld.

Na deze inleiding wil ik nu tot het eigenlijke onderwerp komen en daartoe gaan wij naar het vierde vers van 1 Petrus 2. *“En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar”.*

Wat bedoelt de apostel hiermee? Deze gelovigen zijn wedergeboren, zijn dus zeker tot Jezus gekomen, maar zij zijn slecht tot Hem gekomen als tot Hem, die de zonden der wereld wegdraagt, ze zijn tot Hem gekomen als tot het Lam Gods, die voor de zonden der wereld gestorven is en zij zijn met hun zonden

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

en met heel hun verknoeid leven - eigenlijk een leven dat geen leven is, maar dood ligt in de zonden - tot Hem gekomen en zij hebben van Hem ontvangen de vergeving van hun zonden.

Daarom zijn zij ook "*kinderkens*", zoals de apostel Johannes hen noemt. De kinderkens weten dat hun zonden vergeven zijn om Zijns Naams wil.

Zij weten, dat zij door Zijn kostbaar bloed verzoend zijn met God en gereinigd. Zij zijn tot Hem gekomen, die niet alleen voor hen gestorven is, maar die ook is opgestaan tot hun rechtvaardigmaking.

Toen hebben zij van Hem ontvangen de reiniging van hart en ziel en hebben zij zich - voor zover zij althans daarover de rechte prediking gehoord hebben - in Hem laten dopen, die voor ons gestorven en begraven en opgestaan is, om in Hem één plant te worden in wat gelijk is aan Zijn dood, opdat wij ook gelijk zullen worden aan Zijn opstanding.

Zo zijn ze dan door dat geloof wedergeboren. Met Christus gekruisigd, gestorven, met Hem begraven en in Hem opgestaan in nieuweheid des Levens. Maar hier blijven ze steken en hoeveel zijn dat er vandaag? De volgende stap is: "*komt tot Hem de levende steen*".

Immers, God heeft Jezus niet alleen tussen de doden uit doen opstaan, maar Hij heeft Hem opgericht als de levende steen, als de hoeksteen, het fundament, waarop heel het Godsgebouw verrijst; de levende steen, waarop de nieuwe schepping haar plaats krijgt. De levende steen, het fundament van het huis Gods; een geestelijk huis, waarvan Petrus spreekt in vers 5: "*en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis*".

Alleen op deze levende steen kunnen wij als mede levende stenen worden ingevoegd. Het is het werk Gods, dat God ons naar de rijkdom Zijner genade in Zijn Zoon Jezus Christus geschonken heeft.

En dan gaan we opwassen, dan gaan we groeien, zoals ook Paulus het schrijft in zijn brief aan de Efeze 2:19-22. "*Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest*".

Geen vreemdelingen (heidenen) en bijwoners (Joden) meer, immers, nu verzoend door Zijn kruis, kinderen Gods geworden; geen vreemdelingen die op die wijze God trachten te naderen, en geen bijwoners, zoals de wettische Jood, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Wij behoren nu tot het huis van God en genieten daarom alle zegeningen van dat huis van God; dat is de nieuwe schepping, die in Christus Jezus verrijst.

Huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Zelf de hoeksteen is. Hier hebben wij de levende steen en let goed op vers 21: "*in Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here*". "*In Hem wast*": er is wasdom, er is groei, die we ontvangen in Hem, de levende steen, de hoeksteen.

Dat wij ons zo in Hem laten invoegen of, zoals Petrus het zegt in 1 Petrus 2:5. "*en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus*".

Eerst was het tot de zondaar: "*laat u behouden*" en vervolgens tot hen, die tot de Heer komt: "*laat u dopen*" en als dat allemaal gebeurd is: "*laat u nu ook als levende stenen gebruiken, invoegen, komt tot Hem als de levende steen, zodat Hij het fundament van alles in u leven wordt*". Dan gaan wij in Hem wassen, groeien tot een wonderbaar bouwwerk Gods, een woonstede Gods in de Heilige Geest.

Laten wij dit ter harte nemen. Waaruit bestaat dat dan? Leest u maar verder in het vijfde vers: "*om een heilig priesterschap te vormen tot het brengen van geestelijke offers*".

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Dat is nu onze roeping, broeders en zusters! En wat een heerlijke roeping! Een lied zegt: "Groot is uw roeping en heilig uw zaak"! Wij zijn geroepen tot een heilig priesterschap.

Het is duidelijk, dat wij dat alleen kunnen worden in Jezus Christus; Hij alleen kan ons maken tot koningen en priesters, zoals de Schrift ons dat ook duidelijk zegt.

Laten wij maar lezen Openbaring 1:5b en 6. "en van Jezus Christus, de getrouwe getuige, de eerstgeborene der doden en de overste van de koningen der aarde. Hem, die ons liefheeft en ons uit onze zonden verlost heeft door zijn bloed – en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt – Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen".

Hij heeft u en mij - en Hij alleen kan dat ook doen – tot koningen en priesters voor Zijn God en Vader gemaakt. Daarom ook gaat vers 6 verder: *"Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen"*.

Het is duidelijk, dat wij niet uit onszelf bekwaam zijn tot zo'n heilige dienst. De Heer wil het doen, als wij maar tot Hem komen – en Hem zo in dat geloof ook aanvaarden – die ons vormt tot een heilig priesterschap.

Dat is duidelijk, maar er komt nog wat bij: Petrus zegt hier duidelijk: *"een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen tot het brengen van geestelijke offers"*. Priesters kunnen toch alleen hun dienst verrichten door en in het brengen van offers! Een priester die geen offer brengt, verricht zijn priesterdienst niet, en kan dat ook niet.

Juist door het brengen van offers gaat de Heer van ons een ware priester maken voor Zijn God en Vader. En deze wonderbare offerdienst, die wij als priester mogen gaan doen, brengt ons niet alleen een grote vreugde en dankbaarheid, - ja, wij gaan daardoor God en de Here Jezus steeds meer kennen - maar het is ook een noodzaak voor u en mij om werkelijk deel te hebben aan het Goddelijke leven.

Het brengen van offers, dat is het waarachtige leven Gods en het waarachtige leven ook van Jezus Christus. Zonder dat zullen wij nooit tot dat waarachtige leven komen en komen wij nooit tot volmaaktheid. Dat kan niet; immers, Jezus Christus, die het leven Gods Zelf is, is Hogepriester tot in alle eeuwigheden naar de ordening van Melchizedek.

Daarom is Hij juist zo heerlijk! Dat priesters alleen hun dienst kunnen verrichten als zij offers brengen, zegt ook het Woord. In Hebrëeën 8:3 lezen wij het van de Here Jezus zelf: *"Want iedere hogepriester treedt op om gaven en offers te brengen, en om die reden was het noodzakelijk, dat ook deze (de Here Jezus) iets had om te offeren"*.

En wat een wonderbaar offer! Dat bestaat niet alleen uit het offer op Golgotha, neen, de Here Jezus offert nog elke dag. Hij geeft zich geheel aan God de Vader als een liefelijk offer, en aan ons, om ons te heiligen en te volmaken.

Daarom is Hij Hogepriester tot in alle eeuwigheid, want als met het offer op Golgotha Zijn offer afgesloten was, dan zou Hij nu geen priester meer zijn. Maar dat is de grondslag, daar begint het pas. Dat wij dit toch mogen gaan zien en leren kennen!

Nu wil ik nog enkele van deze offers noemen en overdenken. Laat ik dan allereerst dit zeggen: Wij vinden in de Bijbel, in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament vele verschillende soorten offers.

In het Oude Testament had men bijvoorbeeld het zondoffer, het schuldoffer, het spijsoffer en dankoffer enz. Maar bij al die offers was er één, dat ook vandaag nog - alleen is het nu in geestelijke zin - voor God een welriekende en aangename geur is.

Dat staat geschreven van het zondoffer, niet van het schuldoffer maar alleen van het brandoffer. Als God het brandoffer rook, dan was Hem dit een lieflijke geur.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Later zal ik daar dieper op in gaan en het u vanuit de Schrift te laten zien. Ik wil het u nu slechts even onder ogen brengen.

Kijkt u bijvoorbeeld eens naar het offer, dat Noach bracht na de zondvloed. Genesis 8:20-21. *“En Noach bouwde een altaar voor de HERE, en hij nam van al het reine vee en van al het reine gevogelte en bracht brandoffers op het altaar. Toen de HERE de liefelijke reuk rook, zeide de HERE bij Zichzelf: Ik zal de aardbodem niet weer vervloeken om de mens, omdat het voortbrengsel van des mensen hart boos is van zijn jeugd aan, en ik zal al wat leeft niet weer slaan, zoals ik gedaan heb”.*

Alleen omdat God dat brandoffer rook als een lieflijke geur. Het brandoffer, dat in het Hebreeuws “ola” heet, betekent letterlijk: het opgaande, het opstijgende. Het brandoffer ging namelijk in zijn geheel op tot God; daar mocht niets van gegeten worden. Wat wil dat dus nu zeggen?

In dat brandoffer gaf de offeraar zich geheel en al aan God en ging in God op. Een gehele overgave aan zijn God en Schepper, omdat hij beseftte dat God niet alleen recht had op heel zijn leven, geest, ziel en lichaam, dat hij die God toebehoorde, maar vooral omdat hij beseftte dat die God zo heerlijk en groot is, zo lieflijk en barmhartig, dat hij alleen voor die God wilde leven.

Dat is het brandoffer. De offeraar bracht in dat brandoffer geheel zichzelf aan God en dat is God lieflijk. U kunt met nog zoveel offers komen: werkoffers, financiële offers, inspanning, getuigenis, maar God kan u niet als een liefelijke reuk zien, als u niet eerst geheel uzelf op het altaar legt.

Weet u wat het wonderbare is? Als wij dit doen, dit brandoffer brengen, gaan wij niet alleen op tot God - want dat wil God en dat is in wezen de liefde Gods, dat wij geheel in Zijn liefde opgaan - maar dan gaan wij ook op in elkaar, dat is het ogenblikkelijke gevolg: als ik geheel opga in God, ga ik ook op in de ander.

En weet u wat dan het wonderbare is? Dan ga ik in dat offer niet alleen op tot God, maar ik stijg op tot de hoogte van God, ik ga aan de Heer gelijkvormig worden; ik wordt volmaakt, gelijk Hij volmaakt is want dat is de volmaakte liefde.

Het Oude Testament leert al, dat het brandoffer de grondslag is van alle andere offers. Israël mocht geen zondoffer of schuldoffer, of welk ander offer dan ook brengen, als niet eerst het brandoffer gebracht was. En op dat brandoffer neemt God ook alle andere offers aan. Want dan komt het uit onszelf voort, uit ons hart in overgave aan Hem. Dat is gebaseerd op de volmaakte liefde Gods, waar God ons toe wil brengen.

Daarom lezen wij ook, dat Noach, toen hij uit de ark stapte, niet eerst een zondoffer ging brengen voor hem en de zijnen, ook niet een dankoffer omdat hij met de zijnen behouden is, maar hij bracht eerst het brandoffer, eerst gaf hij zichzelf geheel over aan God. Dan komen vanzelf ook de andere offers.

Ook bij Israël was dat zo. Mozes bracht eerst het brandoffer en dan kwamen de andere offers. En in de eredienst in Israël: eerst werd in de morgen een brandoffer gebracht, de andere offers kwamen daarop. Zo ging het ook 's-avonds. Ik herhaal het: Het brandoffer is de grondslag.

Waar moet het nu bij ons beginnen? Als priester, die zijn dienst gaat aanvangen in het brengen van offers. Het eerste offer, dat wij moeten brengen vinden wij in Psalm 51. Daar zien wij David na een diepe zondeval tot God terugkeren: hij belijdt zijn zonde.

Nadat hij zijn zonde had beleden, vergeving had ontvangen en hij gereinigd was, en God hem weer Zijn Geest had gegeven, zegt David in vers 19: *“De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart”.* Daar moet het beginnen. Wij kunnen geen waar brandoffer brengen of wij moeten eerst in onszelf verbroken zijn. De offerranden Gods zijn een verbroken geest, een verbroken en verbrijzeld hart.

Hoe komen wij daartoe? Hoe kwam David daartoe? David werd door Gods Geest overtuigd van zijn grote zonde; hij werd ervan overtuigd, dat het mis was in zijn leven, dat het zo niet kon; en toen ging

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

David niet alleen zijn zonde belijden maar hij ging die grote liefde ervaren, die grote genade, die grote barmhartigheid en ontferming Gods, die hem niet alleen vergeeft en verzoent maar hem weer terugplaatst in Zijn dienst. En dat doet David klein worden.

Het is de werking Gods Geest, als wij met oprecht berouw tot God komen en in Zijn Goddelijk Licht gaan ontdekken wie wij zijn en in datzelfde Licht ook gaan zien wie Hij is! Ja, dan zien wij hoe groot Hij is. Zegt Jesaja niet: *“In het hoge en heilige daar woon Ik, in het verhevene”*.

En wat nog meer? *“Bij de verbrokenen en verbrijzelden van geest en hart”*. Wat is dat heerlijk! Want immers bij deze verbrokenheid van onszelf, dat wij als het ware wegsmelten onder die liefde en die genade Gods, daar begint het ware brandoffer want dan zijn wij bereid onszelf op het altaar van God te leggen.

Aan het eind van diezelfde Psalm 51, vanaf vers 16 bidt David aldus: *“Red mij van bloedschuld, o God, God mijns heils, laat mijn tong over uw gerechtigheid jubelen; Here, open mijn lippen, opdat mijn mond uw lof verkondige. Want Gij hebt geen behagen in slachtoffers, dat ik die brengen zou; aan brandoffers hebt Gij geen welgevallen. De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht Gij niet, o God”*.

David ontving in de grote barmhartigheid van God niet alleen schuldvergeving, maar hij werd weer door God aangenomen, omdat hij door God Zelf gerechtvaardigd was. God rekende Zijn eigen rechtvaardigheid aan David toe; dat is het wonder van genade. Dan kan David bidden: *“laat mijn tong over Uw gerechtigheid jubelen”*.

Dat is nu het eerste offer, het loffer, dat wij God gaan danken, loven en prijzen, Hem aanbidden. Als wij daartoe komen, vergeten wij al onze eigen noden en zwakheden, want dan zien wij af van onszelf en zien wij op die heerlijke God.

Dan gaan wij niet meer vragen: “Heer vergeef mij, Heer geef mij meer geloof, Heer geef mij dit en Heer geef mij dat”, maar dan gaan wij God aanbidden. Want wij zien Zijn heerlijkheid, Zijn grootheid, Zijn barmhartigheid, Zijn Liefde en dat Hij ons dat alles in Zijn Zoon geschonken heeft. Dan blijft er alleen maar lof, eer en aanbidding over.

O, wanneer komen wij daartoe? Hoor wat er staat: *“Here, open mijn lippen, opdat mijn mond Uw lof verkondige”*. Ja, want dat kunnen wij zelf niet naar behoren. Kijk eens in Psalm 50 wat God hierover zegt in vers 13-15. *“Eet Ik soms stierevlees, of drink Ik bokkebloed? Offer Gode lof en betaal de Allerhoogste uw geloften; roep Mij aan ten dage der benauwdheid, Ik zal u redden en gij zult Mij eren”*.

Ja, als God ons vergeving, verzoening en rechtvaardigmaking geeft, is ons dat dan geen dankzegging en lofprijzing aan God waard? Ik wil u even wijzen op dat woordje *“betaal”* uit vers 14. Daar staat het Hebreeuwse woord *“shalom”*. Shalom is toch vrede?

Dat is het ook maar wat is de werkelijke shalom? De werkelijke vrede is, dat alles tussen God en ons volkomen in orde is, dat is Shalom. Dat wij er ernst mee hebben gemaakt om alles wat verkeerd is in ons leven uit te leveren aan God; dan maken wij shalom, de volmaakte vrede, die God ons alleen geeft in Zijn Zoon Jezus Christus, want wij hebben immers vrede door het bloed van het kruis.

Als wij vrede met God hebben, kunnen wij God loven. Lezen wij nu Psalm 50:23: *“Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien”*. Als wij beginnen met God groot te maken, Hem te aanbidden en altijd maar te danken, omdat wij Hem zien in Zijn genade en Zijn heerlijkheid, dan offeren wij lof, dan eren wij God en banen de weg, dat wij Gods heil zullen zien.

Dan gaan wij veel meer zien dan tot nu toe, veel meer ontvangen dan wij ooit ontvangen hebben. Dan worden wij van stuntelig Christen zijn tot heerlijk Christen zijn in het Heiligdom. Dan is de overwinning, die Jezus voor ons behaald, ook ons deel. Dan banen wij de weg, dat Hij ons Zijn heil doet zien.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Wat heeft de Here Jezus gezegd tot die Samaritaanse vrouw, toen zij Hem vroeg: *“Waar moeten wij aanbidden? Hier, in Sichem bij de put van Jacob, of in Jeruzalem? Och vrouwe, zei de Heer, de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidbers de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid, want de Vader zoekt zulke aanbidbers”*.

Niet bidden, maar aanbidden. Zeker luistert God en ook de Here Jezus naar al de klachten van Zijn kinderen, want Hij is zo groot en barmhartig, maar Hij zoekt ze op die wijze niet. Dat is niet tot Zijn eer. Maar Hij zoekt die kinderen, die waarachtige aanbidbers, die hebben leren afzien van zichzelf en opzien tot Hem in Zijn grootheid.

Zij vragen niet, maar willen slechts God verheerlijken en aanbidden in de Zoon Zijner liefde. Zulke aanbidbers zoekt de Vader. Dan banen wij de weg, dat wij het heil zien. Wat is dat wonderbaar en heerlijk!

Ook David brengt dat in toepassing in Psalm 34:2-4. *“Ik wil de HERE te allen tijde prijzen, bestendig zij zijn lof in mijn mond. In de HERE beroeme zich mijn ziel; laten de ootmoedigen het horen en zich verheugen. Maakt met mij de HERE groot, en laat ons tezamen zijn naam verheffen”*.

Ziet u, dat David zegt: *“Ik wil”*. Ik wil de Here te allen tijden prijzen. Was dat in de dagen dat alles er rooskleurig uitzag? Neen, u kunt dat lezen in het eerste vers. Het was in de tijd, dat hij door zijn eigen volk verstoten was, door Saul ten dode toe werd vervolgd, en hij tenslotte de enige uitweg moest vinden om zijn leven te behouden bij de heidenen, bij Abimélek.

En daar stond hij weer bloot aan nieuwe gevaren en dreigde hij zijn leven te verliezen, zodat hij zich maar aanstelde als een waanzinnige, opdat hij weer weggelaagd zou worden. Geen makkelijke positie. Eigen land en volk wierpen hem uit en ook de heidenen wilden hem niet hebben.

Maar dan gaat hij zeggen: *“ik wil de Here te allen tijden prijzen”*. Dan gaat de Heer Zelf voor ons intreden. Dat zijn wonderbare dingen. Laten wij steeds de tijd nemen om Hem te aanbidden, want de Vader zoekt aanbidbers.

Laten wij nogmaals lezen 1 Petrus 2:1-10. *“Legt dan af alle kwaadwilligheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij, en verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid, indien gij geproefd hebt, dat de Here goedertieren is. En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.*

Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergernis, voor hen, die zich daaraan, in hun ongehoorzaamheid aan het woord, stoten, waartoe zij ook bestemd zijn. Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht: u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen”.

Wij zijn eerst begonnen met de bespreking van dit Schriftwoord over onze roeping als een heilig priesterschap. Wij hebben duidelijk gezien, dat het de wil van God is dat zij, die tot het geloof in Jezus Christus zijn gekomen en nu in Hem wedergeboren zijn als kinderen Gods, nu óók opgroeien tot volwassen zonen in Hem, om aldus een heilig priesterschap te vormen tot het brengen van geestelijke offers.

Wij hebben gezien, dat dit niet alleen onze heilige roeping is, maar dat het ook een grote noodzaak is, teneinde verder deel te krijgen aan de Goddelijke natuur, om te groeien in Hem.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Nooit zullen wij als kinderen Gods tot de volmaaktheid in Christus kunnen komen, als wij niet bereid zijn om offers te brengen als geroepen priesters. Een priester kan nooit en te nimmer zijn priesterdienst verrichten wanneer hij geen offers brengt. En door het aanbrengen van die offers groeien wij op tot de volmaaktheid in Christus.

Nu wil ik u eerst vanuit de Schrift laten zien, wat de betekenis is van offers en wat offers zijn. Dat wil ik, zoals altijd, doen aan de hand van de Schriften, die alleen ons wijs kunnen maken in alle dingen.

Allereerst dan dit: het algemene woord, dat wij in de Schrift vinden voor de verschillende offers - want er zijn veel verschillende offers - vinden wij samengevat in het woord "offer" zelf. Wat is nu de betekenis van dit woord?

Offer is een woord, dat is afgeleid van het Latijnse "offere", hetgeen allereerst betekent: geven. Dat laat ons ook de Hebreeuwse tekst zien. Wij vinden bijvoorbeeld al aan het begin van de Schrift, in Genesis 4, hoe Kaïn en Abel elk een offer brengen. Genesis 4:3-5. *"Na verloop van tijd nu bracht Kaïn van de vruchten der aarde aan de HERE een offer; ook Abel bracht er een van de eerstelingen zijner schapen, van hun vet; en de HERE sloeg acht op Abel en zijn offer, maar op Kaïn en zijn offer sloeg Hij geen acht"*.

Voor dat woord "offer" staat in de Hebreeuwse grondtekst het woord "minga" en dat betekent "gave". Je zou dus ook kunnen zeggen: *"Kaïn bracht een gave aan de Heer en ook Abel bracht een gave aan de Heer"*.

Vanuit de eerste betekenis van dit woord willen wij zien, dat dit geheel de Goddelijke natuur is. Immers, geven behoort bij het wezen van God. Denkt u maar aan wat de Here Jezus zegt in Johannes 4:10 tegen de Samaritaanse vrouw. *"Indien gij wist van de gave Gods"*.

Vooral in het vorig hoofdstuk zien wij wat die "gave" is. Laten wij maar lezen Johannes 3:16. *"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe"*.

Dat geven van God houdt nooit op, het gaat altijd door want dat is Zijn Goddelijk Wezen. Hij immers, die de hele schepping gemaakt heeft, die aan alles wat daarin leeft, het leven heeft gegeven, het natuurlijke leven, onderhoudt ook voortdurend dat leven.

Maar Hij geeft ons nu in de Zoon Zijner liefde bovenal naar de rijkdom Zijner genade het eeuwige leven, en ook dat wil Hij voortdurend onderhouden in de Zoon. Wij ontvangen dat eeuwige leven, maar het moet ook gevoed worden, het moet onderhouden worden, en dat doet God ook, zoals Paulus het door Gods Geest zo wonderbaar moet neerschrijven in Romeinen 8:32. *"Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken? Allen overgegeven heeft"*, daar hebben wij weer dat offer.

Daarom zegt Paulus in 2 Corinte 9:15. *"Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!"* U ziet, het is het wezen van God Zelf, daarom zal het offeren ook bij ons moeten behoren, want wij zijn immers geroepen om aan Zijn Zoon gelijkvormig te worden.

De Zoon, die met de Vader eeuwig God is, heeft datzelfde wezen van "geven". Kijkt u maar naar Matteüs 20:28. *"gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen"*.

Dat houdt niet op bij het kruis van Golgotha; dat is wel het fundament, maar nog altijd geeft de Zoon dagelijks: Hij geeft ons Zijn Geest, gelijk de Vader; Hij geeft ons genade; iedere dag is de genade die Hij geeft, de kracht, die Hij geeft, de leiding, die Hij geeft, kortom alles is, wat Hij geeft, weer nieuw.

Op Golgotha gaf Hij Zijn leven als aards mens, gaf Hij Zijn kostbaar levensbloed. Maar nu, als verhoogde Heer, geeft Hij voortdurend. Wat Hij van Zijn Vader ontvangt, geeft Hij ons.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Denkt u eens aan de wonderbare uitspraak in de brief van de apostel Paulus aan Titus, hoofdstuk 2 vers 14. *“die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken”*.

Zo geeft ook de Zoon gelijk de Vader. En de Heilige Geest, die uitgestort is, is hij niet gekomen om ons te geven? Hij geeft ons Zijn vertroosting, de Goddelijke vertroosting en bemoediging; Hij geeft ons Zijn vrucht, anders zouden wij ook niet kunnen dienen en zelfs niet kunnen bestaan.

Daarom kunnen wij priesters zijn; van onszelf kunnen wij dat nooit zijn, van onszelf zijn wij volkomen onwaardig en onnut, maar als Jezus Zijn leven in ons gaat leven door de Heilige Geest, dan gaat Hij ook Zijn priesterlijk leven in ons leven, dan kan niet anders. En dat bestaat allereerst in de offerdienst van het geven.

Maar de naam *“offer”* heeft nog meer betekenissen. Het is niet alleen geven, maar ook *“aanbieden”*. Nu gaan wij het wezen van offeren leren kennen. Het begint met geven en aanbieden aan de ander.

Is dat niet het wezen van God de Vader en van God de Zoon en van God de Heilige Geest? Is het evangelie van de genade niet de meest heerlijke aanbidding Gods, waar God ons de hoogste aanbidding doet?

Het aanbod van Zijn Zoon en met Zijn Zoon alle zegeningen uit de hemelse gewesten? Wij zien in Efeze 1:3 hoe God ons gezegend heeft in Christus met allerlei (grondtekst: *alle*) geestelijke zegen in de hemelse gewesten. Letterlijk staat daar *“uit het hemelse”*, de meest wonderbare aanbidding.

Ik wil nog even terugkomen op het woord *“aanbieden”*. In de zakenwereld gebruikt met het woord *“offerte”*; een offerte is een aanbidding en het moet ons dus niet zo onbekend in de oren klinken. *“Offer”* heeft nog een derde betekenis: het betekent ook *“brengen”*.

Offeren is niet alleen *“geven”*, het *“aanbieden”*, maar ook: dat offer *“brengen”*. God wacht niet of wij op Zijn aanbidding ingaan want dan zou het er treurig voor ons hebben uitgezien. Nee, Hij brengt Zijn Zoon in deze wereld, gelijk geschreven staat in Hebrëen 1:6. *“En wanneer Hij wederom de eerstgeborene in de wereld brengt”*.

God de Vader brengt Hem in de wereld en Hij brengt ook nu nog steeds door Zijn Geest de boodschap van het heil in deze wereld, Hij laat die verkondigen. Met de Here Jezus is het hetzelfde, Hij is immers één met de Vader.

Hebrëen 9:14. *“hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken, om de levende God te dienen”?*

Dit *“brengen”* heeft een wonderbare, diepere zin. Want doordat God Zijn Zoon in de wereld brengt en nog steeds door de Heilige Geest onder de mensen brengt, gebeurt dat door dat offer, wat dus ook *“brengen”* betekent: opdat wij tot God gebracht worden. Alleen door dat offeren komen wij weer tot God.

Zoals Petrus dat ook getuigd in 1 Petrus 3:18. *“Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen”*. Omdat Hij Zichzelf ten offer brengt, brengt Hij u en mij tot God; en diezelfde gezindheid wil de Heer nu in u en mij hebben door de Heilige Geest, want - u gaat dat al begrijpen - héél deze offerdienst en het brengen van offers hebben de liefde Gods als grondslag.

De liefde Gods, die Zichzelf geeft, is die niet in onze harte uitgestort door de Heilige Geest? Die liefde Gods wil werkzaam zijn door de Heilige Geest, maar dat kan slechts wanneer wij bereid zijn om offers te brengen; en dat niet uit onszelf, maar gedrongen en gedreven door de liefde van God, door de Heilige Geest.

De liefde van Christus, de liefde Gods, zegt Paulus dringt ons; zo vervulde Paulus zijn priesterdienst.

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

En nu gaat dat “*brenge*” nog veel heerlijker worden.

Ik ga nu naar een Hebreeuws woord voor offeren. U vindt het in het zevende hoofdstuk van het Marcus evangelie vermeld en dat woord staat op vele plaatsen in het Oude Testament. Het is het woord “*korban*”. Marcus 7:11. “*Maar gij zegt: Indien een mens tot zijn vader of moeder zegt: Het is korban, dat is, offergave, al wat gij van mij had kunnen trekken*”.

Offeren is geven. Korban is een offergave. Het betekent allereerst: naderbij brengen, doen naderen. Hier zien wij weer een heel bijzonder aspect van wat offers zijn en wat wij in het wezen van God Zelf vinden, en wat God nu ook in ons zoekt. Korban is dus allereerst: doen naderen, de afstand verkleinen. Ziet u nu wat offeren is?

God nadert door Zijn Offer - en dat is het offer van Zijn Zoon - tot ons, opdat wij tot Hem zullen naderen. Het is de Goddelijke en enige weg om te komen tot God. Maar God zoekt ook bij ons deze gezindheid: wij moeten “*korban*” doen, dat wil zeggen dat wij Hem naderbij komen door deze offers.

Als wij daaraan in liefde gaan gehoorzamen - want God dwingt niet, het is Zijn liefde, die ons doet dringen - als wij in liefde gaan gehoorzamen aan deze opgave en opdracht, dan naderen wij door het brengen van deze offers steeds dichterbij tot God.

Waarom blijven zoveel gelovigen, ook kinderen Gods, nog op zo'n afstand van de Heer en God staan? Waarom is er tussen hen en God nog zoveel wat hen van God scheidt? Waarom kennen zij de Heer nog zo weinig? Waarom hebben zij zo weinig een dagelijkse, wonderbare, verborgen omgang met God? Omdat zij niet gehoorzamen aan deze liefdedienst van offers brengen, “*het korban*”!

Want als je dat doet, dan nader je steeds meer tot God en God nadert steeds meer tot u; en op het laatst valt de afstand helemaal weg. Want niet wat u bent en dat u nog zoveel zwakheid en zonde bij uzelf ziet, die u van God scheiden, dat zal u nooit nader tot God brengen. Smetteloos en zondeloos wordt u alleen door Hem.

Hij rekent ons immers de zonde niet meer toe, maar Hij roept ons nu te komen. Petrus zegt toch ook eerst in 1 Petrus 2:4. “*En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar*”. Nogmaals zeg ik: het is alleen door Christus; Christus maakt ons tot koningen en priesters.

Als Hij Zijn leven in u kan leven, als u Hem de ruimte laat, als u alleen ziet op Hem en het van Hem verwacht, als u zegt: “*Heer, ga Uw gang, neem mij, breek mij, vervul mij, zend mij*”, dan gaat de Heer het doen, dan krijgt u een wonderbare priesterlijke taak in het brengen van offers, dan nadert u steeds dichterbij tot Hem, u leert Hem steeds meer kennen in al Zijn liefde, genade, barmhartigheid, ontferming en wijsheid. Ik kan het niet met menselijke woorden uitdrukken, die schieten hier te kort.

En er gebeurt nog meer als wij dat “*korban*” doen; dan naderen wij door dat offeren niet alleen tot God, maar ook tot elkaar. Waarom is er zoveel scheiding tussen de kinderen Gods onderling en zijn er zoveel verschillen, die ons van elkaar scheiden?

Omdat wij deze offerdienst niet verrichten want als wij dat gaan doen, naderen wij niet alleen tot God maar ook tot elkaar. Want dat is de Goddelijke en enige weg om tot God en tot elkaar te komen. Er is geen andere weg.

Nooit komen wij tot dat wonderbare, waartoe God ons roept, nooit komen wij tot de verwezenlijking van die roeping, als wij ons niet laten leiden en dringen door deze liefde Gods om onze priesterlijke taak te gaan vervullen en deze geestelijke offers te brengen.

Deze offerdienst heeft nog een heerlijkheid: wij naderen dan niet alleen tot God en tot elkaar, maar wij werken er aan mee om degenen die nog buiten staan, die nog ver weg van God zijn, tot God te doen naderen. Wat zouden er veel meer mensen wederom geboren worden van zondaars tot kinderen Gods, wat zouden veel zondaars zich bekeren, wanneer zij in Gods kinderen deze liefdedienst zouden zien!

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Dan lopen de Gemeenten niet leeg, maar komen ze steeds voller want dan kan het niet anders of wij brengen in deze offerdienst ook de anderen naar God toe.

Het woord “*korban*” heeft nog een betekenis. Het betekent ook: “doen komen”; niet alleen “*doen naderen*”, maar ook: “*doen komen*”.

Nu zien wij iets bijzonder heerlijk. Als wij aan dit “*korban*”, aan dit offeren gaan gehoorzamen, dan komen wij niet alleen nader tot God en tot elkaar, maar dan doet God door deze offers ook datgene komen wat Zijn einddoel is met heel Zijn schepping.

En wat is dat einddoel? Dat God alles in allen wordt; Christus alles in allen en God alles in allen. Wat is dat heerlijk!

Dat is het einddoel, dat God op het oog heeft met heel Zijn schepping, zoals 1 Corinte 15:28 het zegt. *“Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen”.*

Maar alleen langs de weg van de offers wordt dat einddoel bereikt, anders nooit. Want het is het Goddelijke einddoel, het Goddelijke wezen, dat voortkomt uit de ware liefde Gods.

Er zijn nog verschillende andere betekenissen. Ik wil er nog één geven en dan, zo de Here wil en wij leven, hiermee verder gaan. Wij komen dan nog tot een heel bijzonder iets, waarover wij reeds terloops hebben gesproken, namelijk het brandoffer.

Brandoffer heet in het Hebreeuw “*ola*” en dat wil zeggen: het opgaande, het opstijgende. Het brandoffer was één van de offers, waar in Israël niet van mocht worden gegeten door de priesters of door wie dan ook. Het moest in zijn geheel opgaan tot God, opstijgen tot God.

Ik heb u er al op gewezen, dat het brandoffer de grondslag is van alle andere offers. Alle andere offers mochten alleen op het brandoffer worden gelegd, met andere woorden er mochten geen zond- of schuld-, geen spijs- of vredeoffers gebracht worden, als niet eerst het brandoffer gebracht was. Daarom zien wij bij de eredienst van Israël hoe het brandoffer altijd het eerste offer was, iedere morgen en iedere avond.

Wij zagen dat al bij Noach. Als Noach en de zijnen de ark verlaten en voet zetten op een vernieuwde, herboren aarde, na het vreselijke zondvloedgericht, zien wij dat Noach eerst een altaar bouwt voor de Heer. Genesis 8:20. *“En Noach bouwde een altaar voor de HERE, en hij nam van al het reine vee en van al het reine gevogelte en bracht brandoffers op het altaar”.*

Geen vredeoffer, geen dankoffer, die bracht hij later. Eerst het brandoffer, want dat is de grondslag. Vers 21 gaat dan verder. *“Toen de HERE de liefelijke reuk rook, zeide de HERE bij Zichzelf: Ik zal de aardbodem niet weer vervloeken om de mens, omdat het voortbrengsel van des mensen hart boos is van zijn jeugd aan, en Ik zal al wat leeft niet weer slaan, zoals Ik gedaan heb”.*

Van het brandoffer wordt altijd bijzonder vermeld, dat de Here dat als een liefelijke reuk ruikt. Van zond- en schuldoffers wordt dat nooit gezegd. Die moesten gebracht worden maar de Heer kan alleen het zond- en schuldoffer aannemen, als eerst het brandoffer gebracht was; dat was voor Hem een lieflijke reuk.

Wat later in deze reeks zullen wij gaan zien, dat Jezus Christus in alles dat brandoffer geworden is. Hoe heeft Hij het nauwgezet vervuld en hoe heeft Hij Zichzelf als een wonderbaar brandoffer gegeven. Daarom is Hij ook het fundament geworden van alle andere offers.

Daarom kon Hij ook het zond-, het schuld-, het spijs- en het vredeoffer worden; maar allereerst was Hij het brandoffer. U vindt dat ook in het boek Leviticus, als Gods Geest aan Mozes de offerdienst voorschrijft. In Leviticus 1 vinden wij eerst het brandoffer, daarna in Leviticus 2 de spijsoffers en in Leviticus 3 de vredeoffers enz.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Maar eerst het brandoffer en daar lazen wij van, dat het een liefelijke reuk voor de Here was. Ja, wonderbare dingen vinden wij daarover in de Schrift.

Ik wil er nog op wijzen, dat het brandoffer vrijwillig was; God zegt steeds: *“indien iemand een offer brengen wil”*.

Een offer is altijd een vrijwillige (over)gave. Het brandoffer wil zeggen, dat wij ons restloos overgeven aan God, onze Schepper, die alleen recht heeft op heel ons hart en leven.

Hij heeft ons niet alleen geschapen en ons het natuurlijke leven gegeven, maar bovenal heeft Hij ons in Christus Jezus begenadigd en het eeuwige leven gegeven. Hij heeft ons duur gekocht met Zijn eigen bloed. En nu moet de liefde van de Heilige Geest ons dringen om onszelf als een brandoffer te brengen, dat wil zeggen, dat wij ons op Gods altaar neerleggen.

Ik herhaal: van het brandoffer mocht niets worden afgenomen noch door de priesters noch door iemand anders; er mocht niets van gegeten worden, ook niet het minste, het moest in zijn geheel *“opgaan”* tot God. Daarom heet het *“ola”*, het opstijgende.

In Wie zien wij allereerst de heerlijke vervulling? Wie bracht Zich als een vrijwillig brandoffer restloos aan Zijn God en Vader. U leest het in Hebrëeën 10:5-7. *“Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik - in de boekrol staat van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen”*.

En zo kwam de Heer en bracht Zich vrijwillig en restloos als een heerlijk brandoffer aan God, opdat Hij zo tot God zou opgaan. En omdat Hij zo vrijwillig in die liefde tot Zijn Vader, tot redding van een zondige wereld en schepping, opgaat tot God in deze overgave, daarom gaat God ook geheel op in Hem: *“Deze is Mijn Zoon, de geliefde, in wien Ik Mijn welgevalen heb, Hoort naar Hem!”*

Tenslotte komen wij nog bij de tweede betekenis van *“ola”*, het opstijgende. Immers in dat letterlijke offer zagen wij, dat het helemaal opging tot God, helemaal verbrand werd door het heilige vuur van God. Maar het steeg ook omhoog in de vlammen; in die rook ging dat gehele offer naar de hemel.

Ja, dat is het wonderbare van dit offer, het brandoffer, de ola. In dit offer gaat de Here Jezus op tot God. Zo zien wij ook, hoe God Hem na dit offer uitermate verhoogd heeft en Hem aan Zijn rechterhand heeft gezet in de Troon.

En dit is een voorbeeld voor ons. Jezus ging in dit offer op tot God, maar Hij ging daardoor ook op in het verlorene; Hij bracht Zichzelf voor u en mij als een smetteloos offer, opdat wij nu zouden opgaan in Hem en in God en ook in elkaar.

Geve God ons deze wonderbare offergezindheid, deze liefdesgezindheid door Zijn Heilige Geest, opdat wij restloos opgaan, ons leven toewijden aan God, opgaan in God en in elkaar. Dan gaan wij samen opstijgen tot de hoogte van God, dan zullen wij door Zijn Geest steeds meer veranderd worden naar Zijn beeld, zoals Paulus het zegt, van heerlijkheid tot heerlijkheid, totdat wij eens daar zullen zijn en Hem zullen zien gelijk Hij is en aan Hem gelijk zullen wezen.

Maar het kan slechts langs deze weg, een andere weg is er niet dan de weg van deze offerdienst, die wij in Jezus Christus op zo'n wonderbare wijze geopenbaard hebben gekregen.

“Ola” heeft ons nog meer te zeggen. Het is vervuld in Christus. Dan komen wij nog tot een wonderbaar ander offer, dat daarop volgt: het vredeoffer, het dankoffer. Een vrede, die alle verstand te boven gaat. Een vrede, die God ons in deze offerdienst gaat geven en die onze kracht en sterkte is.

God zegene ons met elkaar en helpe ons om te horen wat de Geest tot de Gemeente te zeggen heeft, opdat wij zo mogen opgroeien en gehoor mogen geven aan de oproep van Zijn Woord.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Dat wij niet alleen tot Jezus komen als een zondaar om gered en behouden te worden, maar laten wij tot Hem komen als tot de Levende Steen en ons ook als levende stenen laten gebruiken tot het brengen van geestelijke offers.

Laten wij opslaan: Leviticus 1:1-4, vervolgens vers 10 en dan vers 14. *“De HERE nu riep Mozes en sprak tot hem uit de tent der samenkomst: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer iemand onder u de HERE een offergave brengen wil, dan zult gij uw offergave brengen van het vee, zowel van het rundvee als van het kleinvee. Indien zijn offergave een brandoffer van rundvee is, dan zal hij een gaaf dier van het mannelijk geslacht brengen. Naar de ingang van de tent der samenkomst zal hij het brengen, opdat hij welgevallig zij voor het aangezicht des HEREN. Dan zal hij zijn hand op de kop van het brandoffer leggen; zo zal het, hem ten goede, welgevallig zijn, om over hem verzoening te doen”.*

Vers 10: *“Indien zijn offergave een brandoffer van kleinvee is, van schapen of van geiten, dan zal hij een gaaf dier van het mannelijk geslacht brengen”.*

Vers 14: *“Indien zijn offergave voor de HERE een brandoffer van gevogelte is, dan zal hij zijn offergave brengen van tortelduiven of van jonge duiven”.*

Het gaat hier dus om de verordeningen, die de Here instelde voor het brandoffer. Wij hebben al besproken onze roeping als priesters, onze priesterdienst dus, die bestaat in het brengen van geestelijke offers.

Wij hebben daarbij gezien, dat wij daar uit onszelf niet toe in staat zijn, maar dat Jezus Christus Zelf ons tot priesters wil maken, doordat Hij Zijn leven in ons wil leven. Hij, die de waarachtige Hogepriester is naar de wil van God.

Wij hebben eveneens duidelijk gezien wat het wezen van de offers is. Dat hebben wij gedaan in de verschillende namen, die wij daarvoor in de Schrift hebben gevonden.

Wij willen nu verder gaan om nu te zien, hoe Jezus Christus Zelf de Vervuller is van alle offers en wel bijzonder het brandoffer. De Schrift toonde ons al hoe het brandoffer de grondslag is van alle andere offers en dat men geen ander offer kan brengen dan alleen OP het brandoffer, waarvan de Hebreeuwse naam *“ola”* luidt, hetgeen betekent: het opstijgende, het opgaande.

In het brandoffer, waarvan immers niets mocht worden gegeten, maar dat in zijn geheel op het altaar verbrand moest worden, ging de offeraar als het ware geheel op in een toewijding aan God. Het is de bedoeling, dat ook wij opgaan in onze God en Schepper, dat Hij alles in allen gaat worden en dat wij opstijgen tot Hem, dat wil zeggen tot Zijn heerlijkheid, Zijn volmaaktheid.

Ik wil u eerst wijzen op wat er staat in het eerste vers van Leviticus 1. *“De HERE nu riep Mozes en sprak tot hem uit de tent der samenkomst”.* De meeste Godsspraken kwamen op de berg Sinaï; maar waar het gaat om de priesterdienst en het brengen van de offers en wat de voorwaarden voor die offers zijn, daar spreekt de Here vanuit de tent der samenkomst.

Dat is immers Zijn tent, Zijn gebouw. Voor ons wil dat dus zeggen, dat God, de Heer, deze sprake in de Gemeente geeft.

Want de Gemeente is immers de hemelse tent geworden, de wonderbare geestelijke tempel in Christus, en deze Godsspraak is dus bijzonder gericht tot allen, die de Here Jezus Christus toebehoren.

Broeders en zusters, dat u toch oren zult hebben, die horen wat de Heer door Zijn Geest tot ons te zeggen heeft, die ons oproept tot deze priesterdienst, tot het brengen van geestelijke offers.

De Heer sprak tot hen uit de tent der samenkomst en laten wij nu eens de verschillende voorwaarden gaan zien, die God stelt aan het brandoffer. Dan gaan wij eerst naar Leviticus 1:2. *“Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer iemand onder u de HERE een offergave brengen wil, dan zult gij uw offergave brengen van het vee, zowel van het rundvee als van het kleinvee”.*

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Hier zien wij de eerste voorwaarde, die God stelt aan het brandoffer. Het moet vrijwillig zijn.

Hieruit leren wij al meteen, dat wij van nature onbekwaam zijn, omdat wij ons niet onderwerpen aan de wil van God. De Schrift zegt ons dat heel duidelijk in Romeinen 3:11. *“er is niemand, die verstandig is, niemand, die God ernstig zoekt”* en in Romeinen 3:18. *“De vreeze Gods staat hun niet voor ogen”*.

En Gods Geest laat het Paulus nog eens zeggen in Romeinen 8:7-8. *“Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen”*.

Hier zien wij dus, dat geen mens in staat is van nature een brandoffer te brengen. Maar, prijst God, wij zien de heerlijke vervulling in Jezus Christus. God zond Zijn eigen Zoon van de Troon: God in het vlees.

Wat lezen wij van Hem in Hebréeën 10:5-7. *“Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik - in de boekrol staat van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen”*.

Het brandoffer moet vrijwillig zijn en wij zien, dat Jezus Christus hieraan beantwoordt.

Nu komen wij tot de tweede voorwaarde. Leviticus 1:3. *“Indien zijn offergave een brandoffer van rundvee is, dan zal hij een gaaf dier van het mannelijk geslacht brengen”*. Een andere vertaling zegt in plaats van *“gaaf”*: *“zonder gebrek”, “volkomen”*.

In de schaduwdienst zegt God dus, dat de offerdieren zonder gebrek moesten zijn. Wij zien uit de Schrift dat ook Israël daaraan niet beantwoorde. In Maleachi bijvoorbeeld spreekt God tot Zijn verbondsvolk.

Maleachi 1:7-8. *“Gij brengt minderwaardige offerspijze op mijn altaar. En dan zegt gij: Waarmee hebben wij U minderwaardig behandeld? Doordat gij zegt: Des HEREN tafel, zij is verachtelijk. Want, wanneer gij een blind dier ten offer brengt, is dat niet erg? Wanneer gij een kreupel of ziek dier brengt, is dat niet erg? Bied dat eens uw landvoogd aan; zal hij welgevallen aan u hebben of u goedgunstig gezind zijn? zegt de HERE der heerscharen”*.

Ja, dat was ook erg, maar wij zelf zijn van nature nog veel erger en daarom zijn wij van nature niet in staat dat brandoffer voor God te brengen. Zijn wij niet allen geestelijk blind? Is ons verstand niet verduisterd?

Zij mochten geen kreupel dier brengen: gaan wij niet mank aan vele dingen? Ja nog erger, wij zijn ziek! De vrome, godsdienstige, godvrezende Paulus moet van zijn vlees zeggen in Romeinen 7:18. *“Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wensen is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken, kan ik niet”*.

Maar nu zien wij de Zoon, die kwam om de wil van Zijn Vader te doen. Hoe heeft Hij ook aan deze voorwaarde beantwoord! Schrijft de apostel Petrus niet in 1 Petrus 1:19: *“maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam”*.

Hij is het onberispelijke Lam. En staat er niet: *“Hij, die geen zonde gekend heeft”* en Petrus zegt nog in het tweede hoofdstuk van zijn eerste brief in vers 22. *“die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden”*.

Wat zien wij hier? Hier zien wij Hem, die zonder gebrek is en van het mannelijke geslacht. Dat was ook een voorwaarde, van het mannelijke geslacht. Jesaja heeft al van Hem moeten profeteren over Zijn komst in de wereld: *“een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven”*.

De Here Jezus noemde Zichzelf ook bij voorkeur *“Zoon des mensen”*. Ja, Hij is de laatste Adam geworden om voor ons dat brandoffer te kunnen geven. Geprezen zij Zijn Naam!

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Wij zagen dus, dat voor het brandoffer maar vier soorten dieren in aanmerking kwamen: een rund, een schaap, een geitenbok en een tortelduif of een jonge duif. Hierbij valt op, dat deze dieren geen vleesetende dieren zijn; zij voeden zich niet met gedode dieren of met aas; zij zijn geen aaseters.

Wij weten wat het geestelijk betekent: zich voeden met vlees. Vlees is het beeld van onze oude, zondige natuur, de vleeselijke natuur. Ook hieruit leren wij weer dat wij nooit van onszelf een brandoffer kunnen zijn voor God, maar dat Hij daarvoor kwam, die geboren werd uit de Heilige Geest en die ook in Zijn Vleeswording de Heilige Zoon van God bleef.

Het volgende wat van deze vier offerdieren naar voren treedt is dat zij tamme of huisdieren moeten zijn; huisdieren, die een relatie hebben met de mens. Misschien vindt u het wat vreemd, maar een rund is in het Oosten ook een huisdier, evenals het schaap en de geitenbok; het zijn tamme dieren.

Wij zijn van nature allemaal wilde dieren en lelijk ook: snel om bloed te vergieten!

Maar Hij, Hij had de wonderbare Gods natuur, die ook - om het brandoffer te kunnen zijn - van ons huis werd, een relatie met ons aanging: Hij werd mens voor u en mij.

Nu gaan wij er nog dieper op in en wordt het nog heerlijker. In deze vier offerdieren worden ons de vier verschillende vormen uitgebeeld van wat Jezus Christus voor ons in Zijn Brandoffer is geworden.

Broeders en zusters, dat wij dit toch ter harte nemen! De Heer spreekt vanuit de tent der samenkomst, m.a.w. laten wij toch horen naar wat de Geest tot de Gemeente te zeggen heeft, opdat wij door Hem waarlijk priesters kunnen gaan worden en Hij ons bekwaam maakt om geestelijk offers te gaan brengen.

Dan zullen wij ons moeten verenigen met Hem in dat brandoffer, zoals wij dat verder zullen zien. Allereerst: het moest een rund zijn (vers 3) . Wat wordt ons hierin uitgebeeld?

Het rund of de os is, vooral onder de volken in het Midden en Verre Oosten, de koning van de tamme dieren, zoals de leeuw de koning is van de wilde dieren. Maar het rund is, ondanks zijn koningschap, geheel dienstbaar aan de mens; het is de gehoorzame dienstknecht van de mens want het rund is het jukdragende dier voor de mens, het draagt de zware lasten voor de mens.

In het Midden Oosten loopt nog altijd een span ossen of runderen voor de ploeg, voor de wagen; zij trekken en dragen de lasten. Hierin zien wij een wonderbaar beeld van onze trouwe, liefdevolle Heiland, Jezus Christus: Hij is de Koning, maar Hij is ons aller dienaar geworden.

Wat prachtig heeft de Heilige Geest dat door Paulus laten neerschrijven in Filipenzen 2:5-8. *“Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises”*.

Hier zien wij hoe Hij, Jezus Christus, de voorwaarden vervulde, die aan het rund gesteld waren. Door Zijn gehoorzaamheid droeg Hij onze ongerechtigheid weg, want wij waren allemaal ongehoorzaam, zonder uitzondering.

Hij nam vrijwillig dat juk, die last van onze ongehoorzaamheid van onze schouders en nam die op Zijn schouders. Ook Hebrëen 12 getuigt daarvan in vers 2: *“Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods”*.

Daar zien wij het juk, het kruis, het vloekhout, dat voor alle ongehoorzamen bestemd was. Dat nam Hij op Zich, dat kruis.

Nu gaan wij zien waar dat juk, die last die Hij van ons afneemt, allemaal uit bestaat. Jeremia zegt in Klaagliederen 1:14. *“Zwaar weegt het juk mijner overtredingen, door zijn hand ineengevlochten; zij*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

liggen op mijn hals, het heeft mijn kracht doen struikelen; de Here heeft mij overgegeven in de macht van hen, tegenover wie ik niet staande kon blijven”.

Zwaar weegt het juk van mijn overtredingen. Is dat niet zo? Maar wij zien dat Hij het juk, dat ons drukte en knelde, door Zijn brandoffer, als rund op Zich heeft genomen. Hoe zwaar knelt het juk van de overtreding van onze ongerechtigheden.

Er is nog een ander juk; prachtig wordt ons dat al in Leviticus voorgesteld, toen God in het verleden Israël uit Egypte verlostte. In Leviticus 26:13 zegt de Here: *“Ik ben de HERE, uw God, die u uit het land Egypte heb geleid, opdat gij hun niet meer tot slaven zoudt zijn; Ik heb de stangen van uw juk verbroken en u rechtop doen gaan”.*

Hoe ging Israël gebukt onder het slavenjuk in Egypte. Onder harde dienstbaarheid. Egypte is immers het beeld van de wereld, die in het boze ligt; het beeld van de dienstbaarheid aan Farao. De overste van Egypte, waarin wij duidelijk de overste van deze wereld, satan, zien.

Hoe heeft de Heer het juk van onze overtredingen afgenomen en op Zich genomen; hoe heeft Hij het juk van de harde dienstbaarheid aan de zonde, aan de overste van deze wereld, satan, en zijn duistere machten, verbroken, opdat wij rechtop zouden gaan, d.w.z. vrijgemaakt door het bloed van dat wonderbare Offer, dat God al daar in Israël symboliseerde in dat geslachte lam.

Daarom roept Paulus ons ook op door de Heilige Geest in 2 Corinte 6:14. *“Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis”?* De Staten Vertaling zegt: *“Trekt niet een ongelijk juk aan”.* Span of juk is hetzelfde.

Met andere woorden: ga niet samen met het dienen van deze wereld, stel uw leden niet dienstbaar aan de zonde, aan satan, want Jezus Christus is ons Brandoffer geworden; Hij heeft het vervuld, Hij is de grondslag waarop wij mogen staan. Hij heeft het juk van onze schouders genomen.

Er is nog een ander juk, dat ons kan knellen, en dat helaas, veel gelovigen nog weer aandoen, nadat zij Jezus Christus hebben aanvaard. Dat kan ook een knellend juk zijn. Een juk, wAäronder Israël gebogen ging en wAäronder het vandaag nog gebogen gaat.

Dat is door te trachten zich aan de wet te houden en zo wil men tot zelfverlossing komen. Hoe wordt ons dat voor ogen geschilderd in Handelingen 15. Daar waren enige Joden uit de besnijdenis, die trachtten de heidenen die tot geloof gekomen waren, te dwingen om zich te laten besnijden en de wet van Mozes weer te gaan houden.

Dan komen ze in Jeruzalem bijeen, samen met de apostelen en u leest de uitspraak in Handelingen 15:10. *“Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen”?* Nee, Jezus Christus heeft immers de wet volbracht en nu is Hij ons tot een wet geworden.

Ook Paulus waarschuwt de Galaten, die ook weer bezig waren een juk der dienstbaarheid aan te trekken, namelijk door zich weer bepaalde wetten en verordeningen van mensen, van bepaalde kerken, kringen en sekten, op te laten leggen. Paulus roept het uit in Galaten 5:1. *“Opdat wij waarlijk vrij zouden zijn, heeft Christus ons vrijgemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen”.*

Geprezen zij Zijn Naam: door Zijn gehoorzaamheid heeft Hij ons bevrijd. De profeet Jesaja zegt het zo heerlijk in Jesaja 9:3. *“Want het juk dat het drukte, en de stang op zijn schouder, de roede van zijn drijver, hebt Gij verbroken als op Midjansdag”.* Halleluja! Doordat Hij het op Zich nam! Laten wij dat toch ter harte nemen!

Maar denk erom, er komt nog iets bij en zie dat vooral niet over het hoofd. Wij lezen nu nog eens Leviticus 1:4. *“Dan zal hij zijn hand op de kop van het brandoffer leggen; zo zal het, hem ten goede, welgevallig zijn, om over hem verzoening te doen”.*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Ziet u nu, dat het brandoffer de vervulling is van alle offers? Want in dit brandoffer is Christus ook ons zondoffer geworden en het offer der verzoening. Maar hoe wordt het welgevallig voor de offeraar? Hoe ontvangt hij daardoor de verzoening? Door zijn hand op de kop van het offerdier te leggen.

Wat betekent dat? De offeraar moest zich identificeren met het offerdier, zich voor Gods aangezicht één met dat offer verklaren. Want dit geschiedde voor het aangezicht van God. De offeraar moest zijn offerdier brengen voor de ingang van de tent der samenkomst, voor het aangezicht van God. En voor het aangezicht van God moest hij zijn hand op het offerdier leggen en zich daarmee één maken, één verklaren.

M.a.w. wat het offerdier onderging, had hij moeten ondergaan, maar het offerdier nam zijn plaats in. Dan kreeg hij er deel aan, dan werd het voor hem welgevallig, dan ontving hij de verzoening, anders niet.

Als wij zien hoe Jezus Christus van Godswege ons wonderbaar Brandoffer is geworden, in het bijzonder eerst in het rund, en willen wij vrijkomen van het juk en van al deze lasten, dan zullen wij ons ook voor Gods heilig aangezicht moeten willen identificeren met wat Gods Zoon voor ons, voor u en mij, deed.

De hand daarop leggen, d.w.z. het in het geloof in bezit nemen. Ik leg mijn hand op U, Here Jezus, die dat voor mij hebt gedaan, en dat doe ik voor het aangezicht van de levende God, als een getuigenis.

En dan, als wij ons zo één maken met de Here Jezus in dat, wat Hij voor ons deed, als wij ons willen identificeren met Hem, ons één willen maken met Hem, dan zal dat knellende juk ogenblikkelijk door Hem van onze schouder worden afgenomen.

Maar dat betekent dan ook, dat u vrijwillig het juk met Hem aangaat, en dat is een heerlijk juk, waarvan Jezus spreekt in Matteüs 11:28-30. *“Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht”.*

Hij neemt eerst de last, het juk dat ons knelt van ons af, en de slavernij, maar dan zegt Hij er direct achter: *“Neem Mijn juk op u”.*

“Mijn juk”; in het Oosten ging een os of een rund nooit alleen voor de ploeg, voor de wagen, het was altijd een span ossen. Nu moeten wij een span vormen met Hem en weet u wat dan zo heerlijk is? De sterkste van die twee ossen of runderen trok de zwaarste last, die ging vooraan, zodat de zwakkere os er nooit onder bezweek, want de sterkere droeg het leeuwenaandeel.

Welk een liefde! Wij gaan wel lasten dragen, maar onder een juk, dat nooit knelt, een last die nooit te zwaar is. En dan? Dan leert Hij ons ook onze priesterdienst te vervullen en geestelijke offers te brengen. Dan gaan wij ook elkanders lasten dragen.

Is dat zo? Draagt elkanders lasten en vervult alzo de wet van Christus. Niet de wet van Mozes, maar de wet van Christus. Ja, de liefde van de Heer is wonderbaar. Zo ontvangt dus de offeraar verzoening.

Wij gaan nu over tot het tweede offerdier: het schaap. Wij hebben ervan gelezen in Leviticus 1:10. Van het kleinvee mocht alleen een schaap of een geitenbok genomen worden. Het moest een jong dier zijn, in de kracht van zijn leven, een lam dus. Johannes de dooper roept uit als hij Jezus tot zich ziet komen.

Johannes 1:29. *“De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en zeide: Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt”.*

Hier zien wij dus een ander aspect, dat Jezus vervulde in het volmaakte Brandoffer, dat hij is. Wat is het aspect van het lam? Beter dan het Woord van God het zegt, kan ik het niet geven. Wij lezen in Jesaja 53:6b en 7. *“maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar hij liet zich verdrukken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open”.*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Wat wil dat zeggen? Het schaap is in de Bijbel het zinnebeeld van één en al gewilligheid; het schaap is niet weerspanning. En daar gaat het hier om. Jesaja 50:5b zegt het ook zo, als de Geest van de Heer spreekt. Daar gaat ook over de knecht des Heren, de Here Jezus. *“ik ben niet weerspanning geweest, ik ben niet teruggedeinsd”*.

Dat is de schaapsnatuur, de lamsnatuur. Die zijn niet weerspanning. Maar wij? Wij zijn allemaal weerspanning! *“Ik ben niet weerspanning geweest, ik ben niet teruggedeinsd”*. Een andere vertaling zegt: *“Ik wij niet achterwaarts”*. Hij blijft volgen, ook in deze weg van het kruis, om de wil van God te doen. Hij week niet achterwaarts. Wij wel.

“Mijn rug heb ik gegeven aan wie sloegen, en mijn wangen aan wie ij de baard uittrokken; mijn gelaat heb ik niet verborgen voor smadelijk speeksel”.

Hier zien wij hoe de Here Jezus, als het Lam Gods, gewillig, zonder enige tegenstand of verzet, dus niet weerspanning, de weg is gegaan, die God Hem aanwees. Hij deed gehoorzaam wat de Vader van Hem vroeg.

Hoe zijn wij van nature? U moet, als u een concordantie bezit, eens rustig naslaan waar het woord “weerspanning” voorkomt of aanverwante woorden. Dan zult u schrikken! De geschiedenis van Israël, van het Joodse volk, is één geschiedenis van weerspanning, weerstreven, tegenspreken tegen God, niet willen horen.

Ongezeglijk, altijd weer tegenstaan, weerbarstig, zich verzetten tegen God en Zijn Geest, niet willen volgen, een hardnekkig, opstandig volk. Dat zegt Mozes al als hij afscheid van hen moet nemen als hij gaat sterven. Dan zegt hij: *“vanaf de dag dat ge uit Egypte zijt getrokken zijt ge weerspanning geweest tegen God, elke dag weer”*! Leest u maar in Deuteronomium. Weerspanning waren ze bij de doop, toen ze voor de Schelfzee stonden (Psalm 106).

Bij ons is het vandaag nog net zo; hoeveel gelovigen zijn weerspanning tegenover de Bijbelse doop! Tegenspreken, zich verzetten, het beter weten, niet willen volgen. En wat dacht u van het vieren van het kerstfeest. (zie studie hieromtrent) Het is één en al weerspanning tegen God!

Ook bij de Sinaï weerstreefde Israël, als God nederdaalt bij de wetgeving: laat God maar tot jou spreken, Mozes, tot ons moet God niet spreken! Dan gaan ze zichzelf een god maken, een gouden kalf, om daaromheen te dansen.

En als God hen opdraagt om het heerlijke, beloofde land in te nemen, en de twaalf verspieters zijn uitgegaan, dan staat er: *“weerspanning”*. Ze geloofden God niet en zeggen: *“waren we maar in Egypte gebleven”*. Altijd weer tegenstand, niet willen horen, niet willen volgen. Een hardnekkig volk. En zo kunnen wij doorgaan. Bij de wateren van Meriba: onder Jozua al niet beter, daar lezen wij het weer.

En dan zegt God: *“alle man, die wederspanning is, moet je maar stenigen. Er is anders niets aan te doen. Voor die mens blijft maat één middel over”*, zegt God: *“Dood”*. Ja, dood! Dat is het Goddelijke oordeel. Zo gaat het door onder de richteren, onder de koningen, het is een bedroevende geschiedenis tot op de huidige dag. Ook bij ons Christenen! In welke gemeente is het Woord van God, de Bijbel nog werkelijk gezagdragend?

Ook Stefanus, als hij getuigenis aflegt van Jezus Christus, de van God gezondene, de Vervuller van al die offers om ons met God te verzoenen, moet hij tegen het Sanhedrin zeggen: *“gij hardnekkigen, gij verzet u altijd tegen Gods Geest, wederspanning”*! En ze zijn nog weerspanning.

Allen Israël? Waren wij beter? Geen haar beter, ik denk nog wel veel erger, verbeeld u zich maar niets. Ik weet, hoe ik van nature altijd weerspanning ben. Neem een voorbeeld thuis bij mijn ouders, niet willen doen, ongezeglijk, tegenspreken tegen vader en moeder. Weet u wat Gods Woord zegt wat eer met een weerspanning zoon moet gebeuren?

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Een ander voorbeeld. Wanneer het Woord van God het totaal anders zegt dan dat onze traditie is. Een voorbeeld? Twee hete hangijzers waar het Woord van God, dus totaal in de wind wordt geslagen omdat wij zeer weerbarstig zijn en het beter weten dan God: het afgoden feest kerst en dat onze gemeenten als wereldse organisatie (stichtingen) hier functioneren terwijl God zegt dat het een organisme dient te zijn.

Daar moeten we eens aan goed over nadenken in deze tijd. Deuteronomium 21:18-21. *“Wanneer een man een weerbarstige, weerspannige zoon heeft, die naar zijn vader en moeder niet wil luisteren, en hun niet gehoorzaamt, hoewel zij hem tuchtigen, dan zullen zijn vader en moeder hem grijpen en naar de oudsten van zijn stad brengen, in de poort van zijn woonplaats, en zij zullen tot de oudsten van zijn stad zeggen: Deze zoon van ons is weerbarstig en weerspannig, hij wil naar ons niet luisteren, hij is een doorbrenger en een drinker. Dan zullen alle mannen van zijn stad hem stenigen, zodat hij sterft. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen; geheel Israël zal dit horen en vrezen”.*

Daarin vindt u een beeld ook van onze tijd en weet u waar het heengaat. Dat is de wet. Pas op: indien wij niet in Christus zijn, dan staan wij inderdaad onder die wet. Als wij Christus niet aangrijpen, die de wet voor ons heeft volbracht.

Ziet u nu, hoe nodig het brandoffer voor ons is om ons ook te verzoenen met God. Een brandoffer, dat wel gewillig en niet weerspannig was en dat is dat schaap, dat stemmeloos, d.w.z. zonder tegenspreken, de weg ging en God gehoorzaamde. Weerspannigheid is een verschrikkelijke zonde.

Wat zegt Gods Woord daarvan in 1 Samuël. 15:22-23. *“Maar Samuël zeide: Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen. Voorwaar, weerspannigheid is zonde der toverij en ongezeggenheid is afgoderij en dienen van terafim. Omdat gij het woord des Heren verworpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning meer zult zijn”.*

Wij kunnen van nature dan ook nooit een brandoffer zijn, wij blijven ongezeggenlijk van nature en spreken altijd tegen. Dat vinden wij trouwens tegenwoordig in Nederland maar al te veel. Hoe het in andere landen is weet ik niet, maar als je hier in Nederland over Gods Woord spreekt, dan zeggen ze meteen: “ja, maar ...” en als je over de doop spreekt “ja maar...” en als je over het goddeloze kerstfeest spreekt is het helemaal gedaan met je.

Wij hebben net gelezen wat God Zelf daarvan zegt. Met toverij en dienen van terafim verwerpen wij wezenlijk God. Maar er is verlossing voor ons; verlossing van onze ingekankerde, ingewortelde natuur, ik zou willen zeggen “de boknatuur” want in Jezus Christus kunnen wij de “lamsnatuur” krijgen. Wat is dat heerlijk.

Wat zegt Jesaja als hij het heeft over dat lam, dat zich ter slachting laat leiden, dat stom is voor zijn scheerder, zijn mond net opendoet, niet tegenspreekt? Jesaja 53:6. *“Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen”.*

En wat betuigt de apostel Petrus hiervan in zijn eerste brief, hoofdstuk 1:18-19. *“wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die (u) van de vaderen overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam”.*

En Paulus getuigt op zijn wijze in 1 Corinte 5:7-8. *“Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons paaslam is geslacht: Christus. Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid”.*

In dezelfde brief vermaant Paulus in hoofdstuk 10, als hij al deze ongezeggenlijkheid, al die weerspannigheid van Israël ons voor ogen stelt, ons als Gemeente in vers 6. *“Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden”.*

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

En ook in vers 11. *“Dit is hun overkomen tot een voorbeeld (voor ons) en het is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is”.*

Ik wil u bijzonder op het hart drukken eraan te denken, dat Christus ALLES voor ons heeft vervuld. Hij is de grondslag geworden. Maar dan moeten wij ook op de geloofsgrondslag gaan staan. Denkt u eraan: de offeraar moet voor het aangezicht van de Heer zijn hand op de kop van het lam leggen en zich met dat lam één verklaren, één ermee worden.

Alleen op deze wijze zullen wij ervaren dat Hij die oude verzetsnatuur die wij allen uit Adam hebben, wegneemt. Hij, die in onze plaats daarvoor stierf als het Lam Gods, opdat wij verlost zouden worden van onze ijdele, dwaze, verkeerde wandel.

Want wij dwaalden allen als schapen en gingen ieder onze eigen weg tot verderf. Prijst God, als wij zo voor God in oprechtheid in het geloof onze hand leggen op Jezus Christus.

“U bent ook voor mij de Vervuller van dit brandoffer, het Lam, dat niet weerspanning is, dan niet tegensprekt maar gewillig de weg ging van Uw God. Heer, neem ook mijn hart en leven en verander het zo naar Uw eigen hart en leven”!

En dan doet de heer het! Dan krijgen wij de lamsnatuur in ons, dan gaat die boknatuur weg, die sterft. De lamsnatuur krijgt gestalte, halleluja! Dan zullen wij het Lam volgen waar het ook gaat! Wat een heerlijkheid!

In het boek de Openbaring van Jezus Christus staat in hoofdstuk 12:11. *“En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad, tot in de dood”.*

Als wij ons identificeren met het Lam, in het geloof altijd weer onze hand op Hem leggen, dan zal het voor ons welgevallig zijn. Hij draagt het weg en geeft ons Zijn Goddelijke lamsnatuur.

Dan worden wij ook: de bruid des Lams. Er staat nergens *“bruid van Christus”* maar *“bruid des Lams”*. Dacht u dat de Here Jezus straks een bruid zou huwen, die weerspanning is? Die altijd tegensprekt?

Een huwelijk met een vrouw, die altijd tegensprekt, zich verzet en haar eigen weg wil gaan, dat is wat hoort! Dacht u, dat de Here Jezus een bruid nam, die zich verzet en weerspanning is? Neen, wij zullen Zijn Lamsnatuur moeten hebben en Hij wil ons die geven, mits wij in oprecht geloof voor God heilig aangezicht onze hand op het Lam leggen en zeggen: “Heer, ik ben zoals Uw Woord zegt, zoals Israël is, misschien nog wel erger voor Uw aangezicht”.

“Maar Heer, dank voor dit brandoffer, dat Uw Zoon ook voor mij heeft willen worden. En Heer, nu mag ik ook deze oude natuur mee gekruisigd worden in Uw offerdood; Uw natuur ontvangen in Uw opstanding, door de Heilige Geest en dan mag ik mij ook weten bij de bruid des Lams te behoren en zie ik met verlangen uit naar het ogenblik van de bruifoot des Lams”!

Zullen wij daar zijn? Alleen zij, die dit in het geloof aanvaarden, die de hand erop leggen. Wat heerlijk! Dan kunnen wij ook onze priesterlijke taak en dienst hier verrichten in het brengen van geestelijke offers, om in deze lamsnatuur en lamsgestalte het Lam te volgen waar het ook gaat.

We hebben dus geleerd, hoe we in het geloof onze hand mogen leggen op ons Offerdier, ons daarmee identificeren om Zijn lams natuur deelachtig te worden, de natuur van Jezus Christus, ons offerlam. Zo kunnen we priesters worden en mogen we de offerdienst, de priesterdienst verrichten.

Er resten ons nu nog twee soorten offerdieren, zoals we lezen in Leviticus 1:10 b. n.l. de geitebok en van het gevogelte tortelduiven of jonge duiven. *“. . . .of van geiten, dan zal hij een gaaf dier van het mannelijk geslacht brengen “.*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

De geitenbok is in de Schrift de zondebok. Dat zien we ook op de Grote Verzoendag duidelijk gesteld. In Leviticus 16, waar de voorschriften voor het feest van de Grote Verzoendag worden beschreven, lezen we vanaf vers 5, dat de hogepriester twee bokken moest nemen. *“En van de vergadering der Israëlieten zal hij twee geitebokken ten zondoffer en één ram ten brandoffer nemen”*.

Aäron moest over de beide bokken het lot werpen: een lot voor de Here en een voor Azazel. De bok, waar het lot voor de Heer op viel, moest als zondoffer geslacht worden; het bloed moest binnengebracht worden in het Heilige der Heiligen voor Gods aangezicht.

Over de tweede bok lezen we in vers 20-22: *“Wanneer hij de verzoening van het heiligdom en van de tent der samenkomst en van het altaar voleindigd heeft, dan zal hij de levende bok brengen, en Aäron zal zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en over hem al de ongerechtigheden der Israëlieten en al hun overtredingen in al hun zonden, belijden; hij zal die op de kop van de bok leggen en die door iemand, die daarvoor gereed staat, naar de woestijn laten brengen. Zo zal de bok al hun ongerechtigheden op zich dragen naar een onvruchtbaar land, en hij zal die bok in de woestijn vrijlaten”*.

Dit zien we wonderlijk vervuld in het derde dier bij het brandoffer, de geitenbok. Die zondebok is nog altijd de zondebok in het Nieuwe Testament.

De Here Jezus zegt dit zelf, als Hij spreekt over Zijn wederkomst in Matteüs 25:31-33. *“Wanneer dan de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid. En al de volken zullen voor Hem verzameld worden en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen van de bokken scheidt. Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand”*.

En vers 41. *“Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij, vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is”*.

Ziet u waar de zondebok heen gaat? Die wordt verwezen naar een plaats, waar hij buiten het aangezicht des Heren zijn zal, naar een plaats, die ook voor de duivel en diens engelen bereid is, het eeuwige vuur.

Dat zagen we dus al in Leviticus 16, waar die ene bok, op wiens kop alle zonden van het volk waren gelegd, de woestijn ingejaagd moest worden, ver van het aangezicht des Heren en dat betekent een eeuwig verderf.

Van nature zijn wij allemaal zulke zondebokken en van Godswege zou er voor ons maar een weg zijn: de woestijn in, naar de plaats van het eeuwige vuur. Maar prijs God voor Hem, Die Hij zond als het waarachtige Brandoffer.

Romeinen 3:23-25 zegt ons duidelijk: *“Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten worden”*. Prijs Zijn Naam!

Zien we nu hoe de Here dit wonderbaar heeft vervuld? We gaan naar 2 Corinte 5:20. *“Wij zijn dus gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen”*.

En dit kan door in het geloof onze hand te leggen op dit brandoffer, Jezus Christus, in al Zijn facetten. Vers 21. *“Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem”*.

Nee, Jezus Christus was geen zondebok, maar God heeft Hem tot zondebok gemaakt voor ons! In Jesaja 53:11 laat God het al verkondigen: *“Om zijn moeitenvol lijden zal hij het zien tot verzadiging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken en hun ongerechtigheden*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

zal hij dragen“. Ziet u de zondebok, waar de hogepriester zijn beide handen op moest leggen en alle zonden moest belijden van het volk Israël?

En nu vers 12. *“Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld*“.

Hij die geen zonde gekend heeft, is voor ons tot zonde gemaakt. Hij, die geen zondebok was, is voor ons tot zondebok geworden. Hij is onder de overtreders gerekend. En als we nu in het geloof, door een blik op dit volbrachte werk, voor het aangezicht des Heren, d.w.z. met een oprecht hart, de hand leggen op die plaatsvervangende zondebok en zeggen: “Heer, ik ben die zondebok, ik moest eeuwig weg van uw aangezicht, ik ben het, die alles bedorven heeft, maar nu geeft U mij Hem; ik mag in het geloof mijn hand leggen op Hem, op deze zondebok, Die voor mij de zonde heeft weggedragen, dan wordt door deze eenmaking met Hem niet alleen de zondige natuur bij ons weggedragen, maar krijgen we de Christus natuur, de goddelijke natuur”.

In Psalm 103 laat de Heilige Geest het ons al zeggen door de Psalmist in vers 12. *“Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons; gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen*“.

Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij de overtredingen van ons. Ziet u die zondebok, die weggezonden moest worden, steeds verder de woestijn in en die nooit meer terugkwam? Zover heeft Jezus Christus uw en mijn zonden weggedragen. God ziet ze niet meer, ze zijn weg van Zijn aangezicht, halleluja!

Door onze eenwording in het geloof met Hem is onze zondige natuur met Hem gekruisigd, gestorven en begraven. Is het niet zo? Dat mogen we ook zo heerlijk belijden bij de doop.

In Romeinen 6:6 lezen we: *“Dit weten we immers, dat onze oude mens mede gekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou worden ontnomen en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn*“.

En verder in Romeinen 6:10-12. *“Want wat zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven; wat zijn leven betreft, leeft Hij voor God. Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Jezus Christus. Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zou gehoorzamen*”.

U ziet, dat er staat *“voor de zonde*“, niet *“voor de zonden*“. Hij stierf voor onze zondige natuur en leeft voor God de goddelijke natuur. En wij zijn in Zijn opstanding levend geworden. Zo zien we ook hier weer, hoe Hij de vervuller is geworden.

Als een brandoffer van het gevogelte gebracht werd, dan mocht dat alleen zijn van tortelduiven of van jonge duiven. O, dank de Heer, hier zien we het vierde aspect van het volbrachte offer van Christus.

De tortel- of jonge duif is naar de maatstaf van Gods Woord van de armen, van de verarmde mens. In Leviticus 5 vindt u dat op verschillende plaatsen. Ik neem maar een vers, n.l. vers 7. *“Maar indien zijn draagkracht ontoereikend is voor een stuk kleinvee, dan zal hij als boete voor de zonde, die hij gedaan heeft, twee tortelduiven of twee jonge duiven de Here brengen, een ten zondoffer en een ten brandoffer*”.

Dit geldt dus voor de mens, wiens draagkracht ontoereikend is, de verarmde mens, die zo arm is, dat hij zijn schuld niet zelf kan betalen. Wie zijn het? Wij allemaal. We lezen in Psalm 49:8-10. *“Niemand kan ooit een broeder loskopen, noch Gods losprijs betalen, te hoog immers is de prijs voor hun leven en voor altoos ontoereikend, dat hij voor immer zou voortleven, de groeve niet zou zien*“.

Wat zegt de Here Jezus? Marcus 8:37. *“Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven”*?

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Niets immers! Uit deze grote armoede van ons, verarmde mensen kinderen komt voort de droefheid, het treuren, de klaagzang. Daarom vinden we ook in de Bijbel, Gods Woord, dat de tortelduif of de jonge duif niet alleen het offer is van de armen, maar dat de stem van de tortel of van de jonge duif, het kirren van de duif, een klaagzang is, droefheid uitdrukt, treuren.

Jesaja 59:11b-12 spreekt hiervan: *"Wij allen grommen als beren en kirren droevig als duiven; wij wachten op recht maar het is er niet, op verlossing, maar zij blijft verre van ons; van onze overtredingen zijn wij ons bewust en onze ongerechtigheden kennen wij"*.

In het boek Nahum staat Nahum 2:7. *"en haar slavinnen klagen als met duivenstem, terwijl zij zich slaan op de borst"*.

Ezechiël 7:16. *"Al zouden enigen van hen ontkomen, dan zullen zij op de bergen zijn als duiven uit de dalen, allen klagende, ieder om eigen ongerechtigheid"*.

Hier zien we wat de duif uitbeeldt: niet alleen het offer van de armen, dat zijn wij allen, maar ook onze droefheid, ons treuren, onze klaagzang. Nu heeft de Here Jezus in het brandoffer ook dat voor u en mij vervuld, wat heerlijk!

Want wat lezen we van Hem? Hij, die rijk was, zeer rijk, heeft al die rijkdom bij de Vader vrijwillig verlaten en is arm geworden om onzentwil. We lezen dan ook, dat Zijn moeder bij zijn geboorte een duif moest brengen, want ze waren arm.

In Leviticus 12:8 staat duidelijk, dat ook dat offer er één van het kleinvee moest zijn; maar als de moeder te arm was om dat te kunnen opbrengen, dan mocht zij een paar tortelduiven of jonge duiven nemen. Dat vinden we vervuld bij de geboorte van de Here Jezus in Lucas 2:24. *"en om een offer te brengen, overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven"*.

Ja, Zijn moeder was arm, maar Hij werd nog armer dan Zijn moeder. Dat leest u in Lucas 9:58. *"En Jezus zei tot hem: de vossen hebben holen en de vogels des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen"*.

Hier komt Zijn grote armoede uit en waarom? We weten het uit 2 Corinte 8:9. *"Gij kent immers de genade van onze Here Jezus Christus, dat Hij om Uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zou worden"*.

Wat wonderbaar, als wij in het geloof ook onze hand leggen op wat Hij voor ons is geworden, dan heeft Hij ons ook verlost van deze vreselijke armoede, geestelijke armoede voor God, en dan delen we in Zijn rijkdom, in de volheid van Zijn genade.

Paulus zegt immers in 1 Timoteüs 2:5. *"Want er is één God, en ook één Middelaar tussen God en de mensen, de mens Christus Jezus, die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen; en daarvan wordt getuigd te juister tijd"*.

Als wij in het geloof hier onze hand op leggen, wat wordt dan ons deel? Jezus zegt het zo heerlijk in de zaligsprekingen in Matteüs 5. Daar ziet u de twee typische beelden van de duif bij elkaar, op elkaar volgend. Matteüs 5:2-3. *"En Hij opende zijn mond en leerde hen zeggende: Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen"*.

Ze beërven dus al de rijkdom van God, door Hem en dan volgt vers 4. *"Zalig die treuren (het kirren van de duif) want zij zullen vertroost worden"*.

Jacobus zegt, dat God de armen dezer wereld heeft uitverkoren om rijk te worden aan de goederen van de hemel, de geloofsgoederen. Zalig, als je weet, van jezelf niets te hebben, niets te bezitten. Zijn we al zover? Of menen we zelf nog wel wat te hebben en iets te kunnen doen voor de Heer?

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Misschien denkt u, ik kan ook wel zo'n priesterdienst vervullen, ook offers brengen; en ik heb toch nog wel bepaalde eigenschappen. Dan kan de Here u NIET gebruiken! "O Heer, als U het mij niet van ogenblik tot ogenblik in genade geeft, kan ik hier niet staan, kan ik hier niet spreken, kan ik geen Bijbelstudie samenstellen. Ik kan Uw getuige niet zijn, want ik ben arm in alles".

Als ik me niet in orde voel, dan moet ik zeggen Heer, hoe kan ik u dienen. Maar de Heer zegt, ga in geloof, leg je hand er maar op. Arm van geest, "wat moet ik brengen Heer"? Dan gaat de Heer het doen. Zijn wij nog als degenen, die menen wat te bezitten? Of zijn we als niets hebbende en niets bezittende, maar in het geloof de hand leggende op Hem.

Paulus was zo'n mens. 2 Corinte 6:10. *"als bedroefd, maar altijd blijde; als arm maar velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles bezittend"*.

Dat was Paulus. Daarom was hij zo'n wonderbare priester en kon hij zulke wonderbare geestelijke offers brengen. Van zichzelf bedroefd en arm, maar altijd blij en velen rijk makend, als niets hebbend en toch alles bezittend. De duif, het kirren van de duif. Kirt u ook wel eens in het gebed, klagend als een duif?

Of is uw gebed alleen lofprijzing? Ja, dat moet het wel zijn, maar kirt u ook als een duif? Die oren heeft, die hoort. Arm en toch rijk, en velen rijk makend; bedroefd, maar toch altijd blij. Ons treuren en onze tranen worden; als we in het geloof onze hand leggen op dit Brandoffer, tot een jubelzang, tot een juichen; ons klagen wordt tot een lofprijzing en tot een overwinningslied!

Dan ziet u de waarheid van Psalm 126. *"Toen de Here de gevangenen van Sion deed wederkeren, waren wij als degenen die dromen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, onze tong met gejuich. Toen zeide men onder de heidenen: de Here heeft grote dingen bij hen gedaan! De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd. Here, wend ons lot als beken in het Zuiderland. Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Hij gaat al wenende voort, die de zaadbuidel draagt; voorzeker zal jij komen met gejuich, dragende zijn schoven"*.

Want bij dit laatste facet van deze vier brandoffers, waarvan de Here Jezus de vervuller is, dan komt de Heilige Geest onze zwakheid te hulp. De duif is ook het zinnebeeld van de Heilige Geest, die ons niet alleen de goddelijke natuur brengt, maar die onze mond ook vervuld met lachen en onze tong met gejuich. Hij, Die ons de overwinning geeft, Zijn naam zij de eer!

We lezen met elkander Leviticus 2:1-13. *"Wanneer iemand de Here een offergave van spijsoffer brengen wil, dan zal zijn offergave bestaan uit fijn meel, en hij zal olie daarop gieten en wierook daarbij doen. En hij zal het tot de zonen van Aäron, de priesters, brengen; hij zal een handvol fijn meel en olie daarvan nemen met al de daarbij behorende wierook, en de priester zal dat als gedenkoffer op het altaar in rook doen opgaan, als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here. En wat overblijft van het spijsoffer, is voor Aäron en zijn zonen, als het allerheiligste van de vuuroffers des Heren."*

Wanneer gij als offergave van spijsoffer een baksel uit de oven zult brengen, dan zal het uit fijn meel bestaan: ongezuurde koeken, met olie aangemaakt, en ongezuurde, dunne koeken, met olie bestreken. Indien uw offergave een spijsoffer van de bakplaat is, dan zal het van fijn meel, aangemaakt met olie, en ongezuurd zijn. Men zal het in stukken breken en gij zult olie daarop gieten; het is een spijsoffer. Indien uw offergave een spijsoffer uit de pan is, dan zal het van fijn meel met olie bereid worden. En gij zult het spijsoffer, dat hieruit bereid is, de Here brengen; men zal het tot de priester brengen en deze zal het naar het altaar dragen."

En de priester zal het gedenkoffer van het spijsoffer opheffen en het op het altaar in rook doen opgaan, als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here. En wat overblijft van het spijsoffer, is voor Aäron en zijn zonen, als het allerheiligste van de vuuroffers des Heren. Geen spijsoffer, dat gij de Here brengt, zal gezuurd bereid worden, want van zuurdeeg noch honig zult gij iets als een vuuroffer voor de Here in rook doen opgaan. Als offergave der eerstelingen zult gij ze de Here brengen, maar zij zullen niet tot een liefelijke reuk op het altaar komen. En elke offergave van uw spijsoffer zult gij zouten, gij zult het zout van het verbond uws Gods aan uw spijsoffer niet laten ontbreken; bij al uw offergaven zult gij zout voegen".

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Het onderwerp van dit seminar is de roeping van Gods kinderen, de roeping tot een heilig priesterschap om geestelijke offers te brengen. Dit is de roeping van iedere wedergeborene, van ieder waarachtig kind van God.

Tot nu toe hebben we gesproken over het brandoffer en geleerd dat dit het te offer is dat gebracht moest worden. Het brandoffer is de grondslag van alle andere offers: geen enkel offer mag buiten het brandoffer gebracht worden.

Voor ons betekent het brandoffer, dat onze lichamen geheel en al als een lieflijke overgave voor God zullen zijn. We hebben meermalen al aangehaald wat Paulus daarvan zegt in Romeinen 12:1. *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst”*.

In de NBG vertaling staat daar *“dit is uw redelijke eredienst”*. Maar in de grondtekst staat eigenlijk: *“dit is uw eredienst naar het Woord van God”*.

We hebben ook gezien, dat we daartoe uit onszelf volkomen onbekwaam zijn, maar, dank God voor zijn onuitsprekelijke gave, die Hij ons in Jezus Christus heeft gegeven, dat Jezus Christus de nauwgezette vervulling is van het brandoffer, want Hij heeft het in al zijn facetten nauwkeurig vervuld!

Als we in het geloof onze hand op Hem leggen en ons één maken met Hem, ons vereenzelvigen met Hem, dan is Hij het, die het Zelf in ons doet en werkt en zo onze lichamen stelt tot een tempel, heilig in de Here voor een heilige priesterdienst.

Nu komen we dan tot het tweede offer, het spijsoffer. Het brandoffer slaat in het bijzonder op de gehele toewijding van ons lichaam aan God. In het Hebreeuws heet het immers “ola” en dat betekent geheel opgaan in God, geheel opstijgen in God en in elkaar. Maar we zullen ontdekken, dat Jezus Christus ook ons spijsoffer is geworden.

Het spijsoffer moet dus gebracht worden op het brandoffer, zoals het laatste gedeelte van vers 2 het zegt: *“en de priester zal dat als gedenkoffer op het altaar in rook doen opgaan (niet naast het altaar) als een vuuroffer tot een lieflijke reuk voor de Here”*.

Wij weten, dat de wet van het brandoffer is, dat het vuur op het altaar steeds brandende gehouden moest worden, dag en nacht. U vindt dat in Leviticus 6:12a. *“En het vuur op het altaar zal brandende gehouden worden, het mag niet uitgaan”*.

Waar dient nu het spijsoffer voor? Dat is heel belangrijk! Een deel ervan gaat op tot God en dat, wat overblijft, is het voedsel voor de priesters; die zullen het eten. Door deze voeding worden zij bekwaam gemaakt tot hun priesterdienst en tot het brengen van geestelijke offers. Dat staat duidelijk in Leviticus 2:3. *“En wat overblijft van het spijsoffer is voor Aäron en zijn zonen, als het allerheiligste van de vuuroffers des Heren”*.

In Leviticus 6:14 vinden we de wet van het spijsoffer en die wet bestaat dus ook daarin, dat de priesters het zullen eten. Leviticus 6:16. *“Wat daarvan overblijft, zullen Aäron en zijn zonen eten als ongezuurde koeken zal het gegeten worden op een heilige plaats; in de voorhof van de tent der samenkomst zullen zij het eten”*.

En ook vers 18: *“Allen, die van het mannelijk geslacht zijn onder de nakomelingen van Aäron, zullen het eten; dit zij een altoos durende inzetting voor uw geslachten ten aanzien van de vuuroffers des Heren”*. En lees eens wat daarachter staat: *“Al wie het aanraakt zal heilig worden”*.

We kunnen het niet intensiever aanraken dan dat we het eten, dat we ons er dus één mee maken. Ziet u wat een wonderbare voeding dit is? Want het maakte de priesters heilig, d.w.z. afgezonderd voor de heilige priesterdienst voor God.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Lezen we nu Leviticus 6:17. *"Het zal ongezuurd gebakken worden; als hun aandeel aan Mijn vuuroffers heb Ik het gegeven, het is allerheiligst".*

God heeft het gegeven aan de priesters en dat waren in het Oude Testament Aäron en zijn mannelijke nakomelingen. Maar we weten: in Christus zijn allen, die Zijn eigendom zijn geworden, allen die Hem toebehoren, priesters, zonder uitzondering.

We zijn heilig, "een koninklijk priesterschap", zegt Petrus. In Christus is er ook geen onderscheid tussen de man en de vrouw. Ze hebben allemaal een priesterdienst, al ligt die dienst natuurlijk wel verschillend.

Toen de Here Jezus Christus na Zijn vleeswording, de leeftijd had bereikt dat Hij Zijn grote, heilige priesterwerk moest gaan vervullen, de heilige priesterdienst en priestertaak, werd Hij daartoe al direct in beproeving gebracht. En dan maakt Hij al meteen scheiding tussen het natuurlijke voedsel en het waarachtige, Goddelijke Geestelijke voedsel; anders zou Hij niet als mens hier op aarde Zijn priesterdienst kunnen verrichten.

We vinden dat in Matteüs 4:2-4, waar de verzoeker bij Hem in de woestijn komt na Zijn doop in de Jordaan. *"En nadat Hij veertig dagen en veertig nachten gevast had, kreeg Hij ten laatste honger. En de verzoeker kwam en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden. Maar Hij antwoordde en zeide: Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat".*

En dat is het waarachtige Brood des Levens alle Woord, dat uit de mond Gods uitgaat. En om Zijn priesterdienst te kunnen vervullen, dat geweldige priesterwerk, dat Hij gaat verrichten, laat Hij het natuurlijke voedsel op de tweede plaats en stelt Zich er geheel op in om eerst het geestelijke voedsel van Zijn Vader tot Zich te nemen, het Woord Gods.

Daarom vinden we in Johannes 4:31 heerlijke woorden van de Heiland. Zijn leerlingen zijn brood gaan kopen en als ze ermee terugkomen, staat er: 31-34. *"Intussen vroegen zijn discipelen Hem, zeggende: Rabbi, eet. Hij zeide echter tot hen: Ik heb een spijs te eten, waarvan gij niet weet. De discipelen dan zeiden tot elkander: Iemand heeft Hem toch niet te eten gebracht? Jezus zeide tot hen: Mijn spijs is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen".*

Ja, dat grote werk als Hogepriester! Daarom at Hij de spijs van Zijn Vader. Door de profeet Jesaja laat God het ons al duidelijk zeggen. Jesaja 55:2. *"Waarom weegt gij geld af voor wat geen brood is, en uw vermogen voor wat niet verzadigen kan? Hoort aandachtig naar Mij, opdat gij het goede eet en uw ziel zich in overvloed verlustige".*

Dat is het voornaamste. De geestelijke spijs, de waarachtige spijs. Hoe krijgen we die te eten? Want zonder die spijs is het onmogelijk voor u en mij om onze priesterdienst te vervullen en geestelijke offers te brengen. Alleen als we ons dagelijks voeden met deze goddelijke spijs.

In Johannes 1:14 staat dat heerlijke woord: *"Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond".* Die goddelijke spijs is immers het Woord van God en dat is vlees geworden, dat heeft een lichaam aangenomen en dat lichaam wordt voor ons nu de spijs en drank, zoals Jezus dat zo heerlijk zegt in Johannes 6:51. *"Ik ben het levende Brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees voor het leven der wereld".*

In Leviticus 6 lezen we in vers 17: *"Als hun aandeel aan Mij vuuroffers heb ik het gegeven"* en hier zien we de vervulling! De Here Jezus geeft Zijn vlees en Zijn bloed als ware spijs en ware drank aan ons, aan Zijn priestervolk, opdat de wereld tot leven komt. Onze priesterlijke taak is immers het middelaarschap.

Dan weten we wel wat de Heer verder zegt in vers 54: *"Wie mijnvlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven".* En in vers 55: *"Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank".*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

In de Bijbel vinden we drie soorten brood. We vinden het natuurlijke brood, waar de natuurlijke mens zich mee voedt; we vinden ook engelenbrood, het manna, waarmee Israël zich heeft gevoed tijdens de veertigjarige tocht door de woestijn.

Maar Israël leefde nog in een schaduwdienst, het ontving de woorden Gods nog door bemiddeling van engelen. Wij niet meer, wij leven in het laatste der dagen en God heeft tot ons regelrecht door de Zoon gesproken.

En de Zoon is Gods brood. Zoals Hij dat ook duidelijk in Johannes 6:32 zegt: *“Jezus zeide dan tot hen: voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven, maar Mijn Vader geeft u het ware brood uit de hemel; want dat is het brood Gods, dat uit de hemel nederdaalt”*

Dat is wonderbaar, Christus is het brood Gods, veel meer dus dan het manna, veel meer dan dat engelenbrood was.

We willen nu nagaan, waaruit het spijsoffer bestaat, opdat we zullen weten wat ons in genade door God is geschonken, in Zijn Zoon Jezus Christus, om ons te bekwamen en het ons mogelijk te maken, priesters te zijn van de levende God en geestelijke, heilige offers te brengen.

Het spijsoffer bestond, zoals we lazen, uit vier verschillende ingrediënten. We beginnen nu met het eerste, dat vinden we in Leviticus 2:1. *“Wanneer iemand de Here een offergave van spijsoffer brengen wil, dan zal zijn offergave bestaan uit fijn meel . . .”*

En dat wordt steeds herhaald, ook als het offer in een andere vorm gebracht wordt, bijv. als koeken of dunne koeken of als een baksel. Dat fijne meel kwam uit gemalen broodgraan en dat geeft ons al meteen een wonderbaar beeld te zien.

Wat vinden we in de Schrift? Dat, toen de eerste mens Adam, die immers door God was aangesteld als koning over de werken Zijner handen en om de gehele aarde te onderwerpen; toen deze Adam en zijn vrouw door het eten van de verboden vrucht, van de boom der kennis van goed en kwaad, in zonde viel, dat God toen tot de mens sprak: Genesis 3:17. *“Omdat gij naar uw vrouw hebt geluisterd en van de boom gegeten, waarvan Ik u geboden had; gij zult daarvan niet eten, is de aardbodem om uwentwil vervloekt; al zwoegende zult gij daarvan eten zolang gij leeft . . .”*

Daarvoor hoefde de mens helemaal niet te zwoegen voor zijn eten. Hij kon volop plukken van de vele vruchtbomen in de hof; alles was al gereed. Maar na de zondeval veranderde dat totaal. Zwoegende, hij moet zwoegen om aan zijn eten te komen, aan zijn dagelijks brood, en dat niet alleen voor het natuurlijke, het heeft ook een geestelijke strekking. Dat was het eerste punt.

Het tweede punt staat in vers 18: *“. . . en doornen en distelen zal hij u voortbrengen, en gij zult het gewas van het veld eten”*. (broodkoren en groenten) Doornen en distelen zijn het beeld van de vervloekte aarde.

En het derde punt staat in vers 19: *“in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert”*. Zo ging het met Adam, de gevallen koning en priester, want in wezen was hij ook al priester; hij moest immers alles weer tot God terugbrengen.

En nu onze laatste Adam, Jezus Christus. Jesaja 53:11a zegt het al: *“Om zijn moeitevol lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe”*. Ja, om Zijn zwoegen. Wat heeft de Here Jezus moeten zwoegen in Zijn dienst als priester. Toen Hij in de hof van Gethsemane in dit moeitevol lijden kwam, in dit geweldige werk van God, toen viel het zweet als bloeddroppels op de aarde (Lucas 22:44) Hij zwoegde, opdat wij de ware spijs zouden krijgen, zoals God dat ook had gezegd tot Adam: *“in het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten”*.

Wij zien Jezus in Johannes 19: 2 en 5 gekroond met doornen en gewond door de geselslagen. Zo werd Hij, al zwoegende voor ons brood des Levens, het waarachtige spijsoffer.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

We vinden steeds weer, dat het meel "*fijn meel*" moest zijn. Letterlijk wordt hiermee bedoeld: zuiver, rein meel; en dat drukt uit de volkomen en volmaakte natuur van Jezus Christus als mens. In Johannes 12:24 zegt de Here Jezus: "*Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort*".

Die graankorrel is de Here Jezus zelf; zo zien we, dat Hij ook de vervulling is van het spijsoffer. Hij zwoegde niet alleen maar Hij was Zelf de graankorrel, die in de aarde viel. Dat Hij de reine, de zuivere is, als mens gekomen, we weten het, in Hem is geen enkel bederf. Het is het fijne, zuivere, reine meel dat dit moet uitdrukken.

Het wordt ook van het engelenbrood gezegd, van het manna. In Exodus 16:14 wordt er hetzelfde woord voor gebruikt: "*Toen de dauwlaag opgetrokken was, zie, daar lag over de woestijn iets fijns, iets schilferachtigs, fijn als rijm op de aarde*".

Het is vanzelfsprekend, dat geen mens ooit voor God zo'n spijsoffer had kunnen worden, want wij zijn niet dat fijne meel. Maar Hij is het voor ons geworden en nu is Hij ons deel geworden. "*Ik heb het hun tot een deel gegeven*". Ons deel is Christus, Hij is onze spijs, onze drank, waarmee we ons dagelijks mogen voeden.

Het tweed ingrediënt is de olie. Leviticus 2:1. "*Hij zal olie daarop gieten*" en vers 4: "*met olie aangemaakt*" en ook "*met olie bestreken*".

Olie erop gieten, met olie aangemaakt, met olie bestreken. U ziet, dat olie hier ook een belangrijke plaats inneemt. Olie is immers het zinnebeeld van de Heilige Geest. We weten, dat God Zijn Geest op de Zoon uitstortte "*want Hij bezit dan de Geest niet met mate*".

Toen Hij in de Jordaan werd gedoopt en Zij priesterlijke ambt ging vervullen om Zichzelf niet alleen als brandoffer maar ook als spijsoffer te geven, werd de olie op Hem uitgegoten. Daarom was Hij ook de Gezalfde, de Christus. Maar ook met olie aangemaakt: was Hij niet geboren uit de Heilige Geest? En bestreken met olie: de Heilige Geest rustte op Hem.

Hij is uw en mijn spijsoffer geworden en als we dat op een heilige plaats steeds weer eten, om onze roeping te kunnen vervullen, krijgen we in dat spijsoffer alles wat we nodig hebben, ook de zalving met de Heilige Geest, ook de vervulling met de Heilige Geest en krijgen we door de Heilige Geest ook de gaven, de diensten en de krachten, die nodig zijn voor onze priesterdienst. Door diezelfde Geest krijgen we ook deel aan de Goddelijke natuur.

In het Nieuwe Testament wordt het ook duidelijk gezegd. 2 Corinte 1:21-22. "*Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God, die ook Zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft*".

Maar, wees gewaarschuwd! Er zijn tegenwoordig ook bewegingen, die streven naar een doop en een vervulling met de Heilige Geest, maar dan los, apart van het spijsoffer, van de Christus! Dan worden we misleid en komen we bedrogen uit. Het is niet naast of buiten Christus, maar het is in Hem als ons spijsoffer, want het woord zegt: "*Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde, in Christus*".

In Christus krijg ik deel aan Zijn zalving. Die ons heeft gezalfd in God, die ook Zijn zegel op ons heeft gedrukt. Zoals Christus verzegeld was en ons de Geest schenkt als onderpand, in ons hart. 1 Corinte 12:13. "*want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt*".

"*Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt*". Maar het lichaam ontvangt het alleen vanuit het Hoofd. Alleen door ons volledig te stellen onder dit Hoofd, onder Zijn heerschappij en leiding, beleven we dit als een realiteit. Dan wordt Christus alles in allen en dan zien we ook het lichaam zichtbaar worden. Stellen wij ons toch allen onder Zijn heerschappij, opdat Hij in ons allen Zijn leven kan en zal gaan leven.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Het is alleen in Hem, als ons Hoofd en er staat in het laatste van vers 13: *"en allen zijn wij met één Geest gedrenkt"*. Ja, gedrenkt, zoals ook het spijsoffer aangemaakt moest worden, doorkneed moest worden met de olie.

Zo zullen wij ook in Christus, door Zijn Geest, die in Hem is, en die in alle leden gaat werken, gedrenkt worden, waardoor we deel krijgen aan de natuur van Jezus Zelf en dat is de vrucht van de Heilige Geest, zoals Galaten 5:22 aantoonst: *"Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing"*.

En zo worden we ook bekwaam gemaakt voor deze dienst, zoals 1 Corinte 12:4-7 het ons leert *"Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen"*.

We worden bekwaam gemaakt door ons dagelijks te voeden en, als het moet zijn, er ook ons natuurlijk voedsel wel eens voor moeten laten staan. Dat natuurlijke voedsel mag in elk geval pas op de tweede plaats komen. Maar als we ons eerst voeden met het geestelijke voedsel, met deze ware spijs, die Jezus in Zijn offer ons bereid heeft, dan krijgen we deel aan die wonderbare Geest van Hem.

Nu gaan we verder met het derde ingrediënt uit Leviticus 2:1. Dat is *"wierook"*, zegt onze vertaling, we kunnen ook zeggen *"reukwerk"*. Uit de Schrift weten we, dat reukwerk de gebeden der heiligen zijn. Openbaring 5:8. *"En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neer, hebbende elk een citer en gouden schalen vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen"*.

In Openbaring 8:3-4 vinden we er ook iets over: *"En er kwam een andere engel, die met een gouden wierookvat bij het altaar ging staan; en hem werd veel reukwerk geschonken om het te geven, met de gebeden van alle heiligen op het gouden altaar voor de troon. En de rook van het reukwerk, met de gebeden der heiligen, steeg uit de hand van de engel voor Gods aangezicht op"*.

Wat betekent dit? Onze gebeden zijn als we ze uitspreken nog geen heilig reukwerk voor God, geen lieflijke reuk; maar het is Jezus Christus Zelf, die als onze grote voorbidder en pleitbezorger, onze gebeden eerst reinigt en heiligt, en ze zo tot God brengt, opdat ze voor God een lieflijke reuk gaan worden.

Daarom kunnen we ook dit niet zonder Christus. Laten we zien, hoe de Here Jezus Zelf ook dit reukwerk voor ons is geworden. Hebreeën 5:6-9. *"Gij zijt Priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord in zijn angst, en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden, door God aangesproken als Hogepriester naar de ordening van Melchizedek"*. Wat heerlijk voor u en mij is Hij een oorzaak van eeuwig heil geworden!

Paulus laar ons door de Heilige Geest weten in Romeinen 6:33b-34. *"wie zal oordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit"*.

Doordat Hij uw en mijn gebeden reinigt en heiligt - en dat is reukwerk - en zo die gereinigde en geheiligde gebeden doet opstijgen tot God, kunnen die gebeden een heerlijke verhoring krijgen. Zo kunnen wij deze geweldige dienst verrichten, ook de dienst van voorbede, de dienst om voor anderen te bidden, want ook dat is een offerdienst.

Daarom volgt daar in Romeinen 8:35 ook op: *"Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid . . ."*. En vers 37: *"Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft lief gehad"*.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Ja, door Hem! Alleen in Hem kan ik deze heilige priesterdienst en roeping verrichten en deze offers brengen, maar dan moet Hij ook dagelijks mijn spijs en drank zijn.

We gaan nog even naar Romeinen 8:26-27. *“En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want we weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest Zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling van de Geest, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heilige pleit”*.

Dank God voor Zijn onuitsprekelijke gave, ons geschonken in Zijn Zoon, ons Hoofd, waardoor we ook deel hebben aan Zijn Heilige Geest. Vroegen zijn apostelen Hem niet ook: *“Heer leer ons bidden”!* Laten we dit toch in onze gebeden naar voren brengen. Wij, als Gods kinderen!

Het behoeven geen ellenlange gebeden te zijn van: geef me dit, bespaar me dat, en wilt u toch dit of dat doen! Dat zijn niet de gebeden, die voor God krachtig en aangenaam zijn. *“Leer ons bidden”*. Dan kan het zo worden dat we gaan bidden zonder woorden, met onuitsprekelijke verzuchtingen door de Heilige Geest, die het diepste wezen aanraken van God en de Heer. Daar gaat het om!

We vervolgen met het vierde ingrediënt: het zout. We vinden dat in Leviticus 1:13. *“En elke offergave van spijsoffer zult gij zouten, gij zult het zout van het verbond uws Gods aan uw spijsoffer niet laten ontbreken; bij al uw offergaven zult gij zout voegen”*. Zout is bederfwerend, het voorkomt bederf, het is een middel tegen bederf.

Als we iets nodig hebben in onze dagelijkse spijs, dan is het dit wel. Want het bederf zit overal in. Niet alleen in de wereld rondom ons, waarmee we in aanraking komen, in de gemeente, maar ook nog vaak in de oude mens, die we nog met ons meedragen, in ons vlees.

Wat is het nodig, dat we Christus als ons spijsoffer gebruiken, want dan krijgen we ook dat waarachtige, Goddelijke zout al middel tegen bederf, want het is alleen in Hem! Getuigt de Schrift daar niet van? In Christus was, ook in Zijn lichaam, totaal geen bederf, zodat toen Hij gestorven was, Zijn lichaam niet in ontbinding overging. Zo wordt ons dat betuigd.

Eerst in Handelingen 2:27 en 31 tot tweemaal toe door Petrus, maar ook door Paulus in Handelingen 13:34-37. *“En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van David geven, dat betrouwbaar is; en daarom zegt Hij ook in een andere psalm : Gij zult uw Heilige geen ontbinding doen zien. Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vadersen bijgezet, en hij heeft wel ontbinding gezien; maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien”*.

Wat een volmaakt spijsoffer heeft Hij ons in Zijn lichaam gegeven. En de Heer zegt: *“Gij zijt het zout der aarde”* (Matteüs 5:13) - en - *“Hebt zout in uzelf”*. (Marcus 9:50) Ziet u hoe nodig het is, dat we Hem dagelijks als ons spijsoffer gebruiken?

Slaat u maar eens op Marcus 9:49-50. waar onze vertaling weer wat verminkt werd. We lezen daar, dat de Heer zegt: *“Want een ieder zal met vuur gezouten worden. Het zout is goed: indien het zout echter zoutloos wordt, waarmede zult gij het smaak geven? Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander”*.

Bovengenoemde verminking zit in vers 49, want daar is een zin weggelaten. In de Staten Vertaling, en ook in andere, staat: *“Want een ieder zal met vuur gezouten worden en iedere offerande zal met zout gezouten worden”*.

Ieder offerande, dat komt overeen met wat er staat in het Oude Testament. Er mocht aan geen offerande zout ontbreken. Zullen we daarvan goed doordrongen zijn? Dat, wat we ook doen in onze priesterdienst, het gezouten zal zijn door het vuur van Christus Geest.

Nu gaan we nog even kijken naar twee dingen die perse niet in het spijsoffer mochten. Leviticus 2:11. *“Geen spijsoffer dat gij de Here brengt, zal gezuurd bereid worden, want van zuurdeeg noch honig zult gij iets als een vuuroffer voor de Here in rook doen opgaan”*.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Zuurdesem is het type van het bederf der zonde. Zuurdesem doet het tegenovergestelde van zout. Zout is bederfwerend; zuurdesem is het type van het bederf der zonde in al zijn verschillende openbaringen; het is bederf.

Daarom drukt Paulus het ons zo op het hart in 1 Corinte 5:6-8 als hij schrijft aan de gemeente: Vers 6: *“Uw roem deugt niet. Weet gij niet dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?”*

De gemeente is immers een heilig priesterschap om geestelijke offers te brengen. In vers 7: *“Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg mag zijn, gij zijt immers ongezuurd”*.

Het oude zuurdeeg is het deeg van de mens der zonde. *“want ook ons paaslam is geslacht, Christus. Wij zijn immers met Hem gekruisigd, gestorven en begraven”*.

En dan vers 8: *“Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid”*.

Daar hebben we weer dat fijne meel, het brood Gods, het ware brood, het ongezuurde brood van reinheid en water.

We vinden in de Schrift hoe de Here Jezus de leer der Farizeeën als zuurdesem betitelt, want, al zijn ze dan wel rechtzinnig naar de letter, zij zijn geveinsd; uiterlijk hebben ze een rechtzinnige vorm, maar van binnen zijn ze stinkende doodsbeenderen, graven, huichelarij.

Daar waarschuwt Hij voor, voor geveinsdheid in leer, want de leer is immers dat, waarmee we ons moeten voeden? Geen dode rechtzinnigheid, maar wel het leven naar het Woord van God, door de Heilige Geest.

Hij waarschuwt ook voor het zuurdesem der Sadduceeën, vrijzinnigen dus, die het spijsoffer vermengden met een humanistisch denken. Weg ermee! Doe dit uit uw midden weg, zegt de Heer, anders kunt u nooit uw priesterlijke taak verrichten.

Hij waarschuwt ook voor de zuurdesem van Herodes. Herodes was die zgn. godsdienstige man, die met zijn volgelingen de godsdienst misbruikte voor de politiek en die het spijsoffer, dus met politiek vermengde. Hoe vaak komen we ook dit tegen! Het is bederf! God duldt het niet.

Laten we daarom acht slaan ook op deze zaak. De Here Jezus waarschuwt ons, dat het met de zichtbare gemeente, de zichtbare kerk, steeds dieper zal afglijden, totdat Hij wederkomt. En Hij zegt in Matteüs 13 in vers 13. (in die zeven gelijkenissen) *“Nog een gelijkenis sprak Hij tot hen: het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en in drie maten meel deed”*.

Letterlijk staat er: *“verborg”*, ze deed iets wat niet mocht. *“In drie maten meel verborg, totdat het geheel doorzuurd was”*. Die vrouw is het godsdienstige wereldsysteem, dat op een heimelijke wijze steeds meer zuurdesem doet in dat wat God ons tot rein Spijsoffer heeft gegeven (Christus voor ons) totdat het geheel doorzuurd, bedorven is.

En dat is wat vandaag rondom ons heen gebeurt, zodat vele kerken en kringen doortrokken zijn met allerlei zuurdesem, die God een gruwel zijn. Daarom wordt onze priesterdienst zo moeilijk. Laten we ons daarvan laten bevrijden door de Heer! *“Doet het weg”*, zegt Paulus.

Rest ons nog de honig. Honig is in de Bijbel het zoete, het aangename, het liefelijke, in de natuurlijke schepping, dus wat God nog geeft in het leven van de natuurlijke mens. M.a.w. honig behoort bij het natuurlijke voedsel van de mensen daartoe mogen we het gebruiken.

U vindt dat in Spreuken 24:13. *“Eet honig, mijn zoon, want dat is goed”*. En in Jesaja 7:15 lezen we hoe dat knaapje (een voortype van Christus) boter en honig mag eten. Ja, voor de natuurlijke mens is dat goed.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

De Heer zal het straks, in de grote gerichten, met Israël nog zo maken, dat ze nog ieder een koekje zullen overhouden en een ieder nog boter en honig zal hebben. En ook het beloofde land wordt straks weer een land, vloeiende van melk en honig.

Ja, in het natuurlijke leven is honig geoorloofd, hoewel er in Gods Woord ook voor wordt gewaarschuwd het mate te gebruiken. Spreuken 25:16. *“Hebt gij honig gevonden, eet zoveel als u voldoende is, opdat gij er niet te veel van krijgt en het uitspuwt”* en in vers 27: *“Veel honig eten is niet goed, maar het doorvorsen van zware dingen is een eer”*.

Ja, prijs God, er wordt ons al voor het natuurlijke een waarschuwing gegeven. Waarom? Honig is niet bederfwerend maar bederfbevorderend; daarom moet je er niet te veel van nemen. Honig heeft gauw een gistende werking. Moeders van de oude stempel gebruikten vaak honig in het deeg voor koeken want dan hadden ze geen gist of bakpoeder nodig, omdat honig zelf al gaat gisten. Het mag dan voor het natuurlijke voedsel eens goed zijn, maar door deze eigenschappen is honig volkomen onbruikbaar voor ons geestelijk voedsel, voor de voeding van ons geestelijk leven, en waarom?

Er is een gezegde: het smaakt als honig op de tong, honig streelt de tong. Er is nog een gezegde: iemand honig om de mond smeren. Wat betekent dat? Iemand naar de mond praten, en dat dult God nu juist niet in het spijsoffer.

Iemand naar de mond praten is naar de mens en streelt het vlees; maar dat vlees moet er juist aan. Iedere leerrede, iedere prediking, die zoet, aangenaam en liefelijk is voor de natuurlijke mens, en die zijn vlees streelt, daar zit bederf van de honig in! En van dat soort predikingen zijn er tegenwoordig heel veel.

Als Jezus Zijn leerrede houdt, waar Hij zegt dat Hij dat ware spijsoffer is in Johannes 6:55. *“Want mijn vlees is ware spijs en mijn bloed is ware drank”*. Dan vinden we in vers 60 iets heel anders. Want Jezus sprak de mens niet naar de mond, Hij streelde niet het gehemelte van de mens met wat aangenaam is! *“velen van zijn discipelen hoorden dit en zeiden: deze rede is hard, wie kan haar aanhoren”?*

Daar zat geen honig in maar wel het bijtende zout. In Handelingen 5 lezen we, dat Petrus en Johannes aan het Joodse Sanhedrin de Waarheid brengen en wat is het gevolg? Zij spraken niet naar de mond van deze Farizeeën. Vers 33: *“Toen zij dit hoorden, ontstaken zij in woede en wilden hen ter dood laten brengen”*.

Als er van alle kansel en leerstoelen een leerprediking gebracht werd, zoals die van de Here Jezus, dan zouden er heel wat woedend weglopen, die niet onder dat gehoor zouden willen zitten. En dat krijgen we hoe langer hoe meer in deze eindtijd.

In Handelingen 7 staat Stefanus, de eerste martelaar, voor het Sanhedrin en dan moet hij ze de waarheid zeggen en die is bijtend, die is niet naar hun mond, die streelt hun tong niet! Handelingen 7:54. *“Toen ze dit hoorden, sneed het hun door het hart en zij knersten de tanden tegen hem”*.

In Galaten 1:9-11 zegt Paulus: *“Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik het thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zijn vervloekt! Tracht ik thans mensen te winnen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen trachtte te behagen, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn. Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens”*.

En Paulus waarschuwt ons in 2 Timoteüs 4:3. *“Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar, omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich tal van leraren zullen bijeen halen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar verdichtselen keren. Blijf gij echter nuchter onder alles, aanvaard het lijden, doe het werk van een evangelist, verricht uw dienst ten volle”*.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Hier zitten we midden in: laten we dit goed bedenken: alles is doorzuurd en men wil wel honig hebben, maar niet het bijtende zout van de Heer. Paulus smeerde geen honig, hij bracht zuiver Gods Woord, zonder aanzien des persoons.

Er is nog iets, waarop ik u moet wijzen: we zeiden al: honig heeft al gauw een gistende werking. Waar preken gebracht worden waar honig in zit, bewerkt die prediking een opwinding, een gemoedsbeweging van het zielenleven van de natuurlijke mens en dat wil men al gauw laten doorgaan voor de werking van de Heilige Geest. Maar het is in wezen de gisting van de honig, want het is naar het zielenleven van de mens. Neemt u dat goed in u op, laat het goed tot u doordringen: het bewerkt opwinding en gemoedsbeweging van het zielenleven.

God zegt: geen honig in Mijn Spijsoffer! Wat dan wel? Voor wie zich geïnteresseerd hebben in het eten van dit kostelijke spijsoffer, wordt zelfs dit Spijsoffer, dat bijtend kan zijn en ons vlees beslist niet streelt, zoeter dan honig. Er staat van het manna geschreven: toen de Israëlieten het aten, smaakte het als honigkoek. Er zat geen honig in, maar het bezat hemelse zoetheid.

U vindt dat in Exodus 16:31. *“Het huis Israëls noemde het: manna; en het was wit als korianderzaad en de smaak ervan was als die van een honigkoek”.*

Ik wil met twee teksten uit de Psalmen dit gedeelte besluiten. Psalm 119:103. *“Hoe aangenaam zijn uw redenen voor mijn gehemelte, meer dan honig voor mijn mond”.* En dan Psalm 19: 9-11. *“De bevelen des Heren zijn waarachtig, zij verheugen het hart; het gebod des Heren is louter, het verlicht de ogen. De vreze des Heren is rein, voor immer bestendig; de verordeningen des Heren zijn waarheid, altogader rechtvaardig. Kostelijker zijn ze dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig, ja dan honigzeem uit de raat”.*

God zegene ook de boodschap uit deze Bijbelstudie aan ons aller hart. Dat we het mogen overdenken en daar winst mee mogen doen. Ik ben nu eenmaal door God geroepen om een leerboodschap te brengen, die noodzakelijk is en het gaat erom, dat wij leren wat werkelijk onze offers moeten zijn en hoe we daartoe moeten komen. God doe u rijkelijk dat Spijsoffer gebruiken, iedere dag, voor een vruchtbare, wonderbare en gezegende dienst voor Hem en Zijn Rijk.

We gaan verder met het lezen van Leviticus 3:1-2. *“Indien zijn offergave een vredeoffer is: indien hij dat brengt van rundvee, dan zal hij een gaaf dier, hetzij van het mannelijk, hetzij van het vrouwelijk geslacht, voor het aangezicht des Heren brengen. Hij zal zijn hand op de kop van zijn offergave leggen en die slachten bij de ingang van de tent der samenkomst, en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed rondom op het altaar sprengen”.*

Vervolgens vers 5. *“En de zonen van Aäron zullen het op het altaar in rook doen opgaan, op het brandoffer, dat op het hout op het vuur ligt, als een vuuroffer tot een liefelijke reuk voor de Here”.*

En Efeze 2:11-22. *“Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”.*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Het vredeoffer is in de Goddlijke rangorde het derde offer. We herinneren ons, dat ieder offer, dus ook het vredeoffer, slechts gebracht kan worden op het brandoffer. Dat heeft natuurlijk hiermee te maken, dat Jezus Christus de grondslag, de basis is van het brandoffer en dus van alle volgende offers.

De Hebreeuwse naam voor vredeoffers is “zebach-sjelamin”. “Zebach” betekent ook “slachtoffer”, hetgeen aanduidt, dat het een bloedig offer is. Het woord erachter “sjelamin” is het meervoud van “sjelem” en de grondvorm van dit laatste woord is “sjim”. “Sjim” betekent: gaaf zijn, volkomen zijn.

Voor het vredeoffer moest een gaaf dier gebruikt worden. Dezelfde vier letters “sjim” vind u terug in “sjalom”, vrede Gods, een vrede van harmonie en volmaaktheid.

Zoals we al zagen, betekent “sjim” gaaf maken, volkomen maken, maar het betekent ook: betalen, schuld voldoen. Zo verstaan we ook hier weer, dat geen mens voor God dat vredeoffer kan brengen, daar wij van nature niet gaaf zijn, niet volkomen, en daarom is Jezus Christus ook de vervuller geworden van dit vredeoffer.

Hij is dat slachtoffer, dat gaaf en volkomen is, zoals het Schriftwoord ons dat aantoonde in Efeze 5. We hebben gelezen, dat alleen deze gave, volkomen offers voor God een liefelijke reuk zijn en zo schrijft ook de apostel Paulus door de Heilige Geest in Efeze 5:2. “. . . en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft lief gehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, God tot een welriekende reuk”.

Ja, dan gaat het geloof werken, Zijn geloof gaat werken aan ons. Paulus schrijft ook in 1 Corinte 1:30 dat bekende woord: vredeoffer opnieuw wat we ook al zagen bij het brandoffer, nl. dat de gelovige zijn hand moest leggen op de kop van zijn offerdier. Leviticus 3:2. “Hij zal zijn hand op de kop van zijn offergave leggen”.

We weten wat dat betekent: de offeraar, de gelovige, moet zich één maken met zijn offer; een absolute eenwording met dat offer: Het offerdier gaat in zijn plaats. We weten ook, wat dat voor ons wil zeggen. De offeraar moest dat doen voor het aangezicht van de Heer, in de tent der samenkomst, dus tegenover de Heer zelf.

Zo geldt dat dus ook voor ons: dat wij in geloof onze hand leggen op de Here Jezus Christus en ons zo met Hem identificeren, ons één met Hem maken. Die eenwording is noodzakelijk, opdat wij deel krijgen aan wat God ons in Hem heeft geschonken. Daarom zullen we onze hand in het geloof op Hem leggen voor Gods aangezicht.

Allereerst moeten we dat met het brandoffer doen en nu ook met dit vredeoffer. Wat gebeurt er dan? Als we in geloof de hand leggen op de Heer, dan wordt dit geloof werkzaam in ons. Ik heb u daarnet al gezegd: het vredeoffer is gaaf, het is volkomen, het is Jezus Christus; maar als we nu onze hand op Hem leggen, gaat dat geloof in ons werken, dan maakt Jezus Christus ons gaaf, volkomen.

De Hebreeuwse taal is zo rijk, die laat het ons zo duidelijk zien: dan pas krijgen we de ware vrede. Paulus schrijft in Galaten 5:6. “Want in Christus Jezus vermag noch besnijdenis iets; noch onbesneden zij, maar geloof, door liefde werkende”.

Ja, dan gaat het geloof werken, Zijn geloof gaat werken aan ons. Paulus schrijft ook in 1 Corinte. 1:30 dat bekende woord: “Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing, opdat het zij (: 31) gelijk geschreven staat: Wie roemt, roemt in de Here”.

Jezus Christus is de vervuller van dit vredeoffer; laten we eens zien, wat de Schrift ons hierover vermeldt in het Nieuwe Testament. Allereerst zien we hoe Jezus Christus vrede gemaakt heeft voor ons, door voor ons dat vredeoffer te worden

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

U vindt dat in Kolossenzen 1:20. *“en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed van zijn kruis, alle dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op aarde, hetzij wat in de hemelen is”*.

God heeft door Hem voor ons vrede gemaakt, door het offer dat Hij bracht door het bloed van zijn kruis; daarom is het ook *“zebach sjelamim”*, een bloedig offer. Dan Efeze 2:15. *“doordat hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzetten bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot een nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot een lichaam verbonden, weer met God te verzoenen”*. Die *“twee”*, dat is de gelovige uit de Joden en de gelovige uit de heidenen; en dat *“een lichaam”* is de gemeente.

Hij heeft vrede gemaakt, en nu, nu verkondigt Hij het ook, Hij laat het verkondigen, ook door Zijn gezalfde dienstknechten en door het Woord, door de apostelen opgeschreven, zoals wij in Efeze 2:17 lezen: *“En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waren, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in een Geest de toegang tot de Vader”*.

Hij heeft vrede verkondigd! Ja, hoe zal men geloven, zonder dat men het gepredikt krijgt, zonder dat het wordt verkondigd? Want het geloof is uit het horen en het horen door het Woord van Christus, schrijft Paulus aan de Romeinen.

Als we het horen en gaan geloven, dat de Heer het ons door Zijn Geest ook schenkt, dan geeft Hij en ontvangen wij direct deze wonderbare vrede, die alle verstand te boven gaat. Want de Here Jezus heeft niet alleen vrede gemaakt en vrede verkondigd, maar Hij heeft ons ook Zijn vrede gegeven, zoals we duidelijk lezen in Johannes 14:27. *“Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u”*.

Hij is ons vredeoffer, Hij geeft ons Zijn vrede. Als wij ons maar één maken met Hem en in Hem blijven, dan krijgen we een wonderbare vrede Gods. Ook de apostel Paulus moet hiervan schrijven in Filippenzen 4:7. *“En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus”*.

Hoort u het? Want die vrede Gods gaat in u werken en dat houdt in: gaaf maken, volkomen maken. Hij is het, die het doet. De Here Jezus verkondigt zodra Hij uit de doden is opgestaan, deze vrede.

We vinden dat in Johannes 20 aan het einde van het 19^e vers en in vers 20: *“kwam Jezus en stond in hun midden en zei tot hen: Vrede zij u! En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde”*.

Daardoor kwam die vrede en de discipelen waren verblijd. Ja, dat is de blijdschap des Heren! In vers 21 zegt Jezus nogmaals tot hen: *“Vrede zij u”*. En dan kan Hij ons zenden, vanuit die vrede, om als vredesgezanten uit te gaan in deze boze en goddeloze en God vijandige wereld.

Vredesgezanten; hoe lieflijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap verkondigen. Wat schrijft Paulus ons in Efeze 2:14? Hier zien we: Jezus Christus heeft vrede gemaakt. Hij verkondigt de vrede, Hij geeft de vrede en Hij laat ons de vrede.

En dan Efeze 2:14. *“Want Hij is onze vrede”*. Dat woord *“vrede”*, het Hebreeuwse *“sjalom”* houdt in: volmaaktheid, harmonie, iets wat volmaakt afgerond is, wat niemand meer verbeteren kan. Hij is ons geworden: onze volmaaktheid.

Die volmaaktheid wordt afgerond, als we Hem straks zullen zien gelijk Hij is en aan Hem gelijk zullen zijn, doch alleen, als we door het geloof in Hem blijven. Hoe zien we, dat Hij ons ALLES is geworden: Hij is geworden onze wijsheid, rechtvaardiging, heiliging en verlossing, Hij is ook de vrede! Dat houdt het in: ALLES IS HIJ!

We gaan nog even terug naar Leviticus. Dan zult u zien, dat het vrede offer nog meer inhoudt. Het kan ook bestaan in een gelofteoffer. Daartoe lezen we Leviticus 7:11. *“Dit is de wet op het vrede offer, dat men de Here brengen zal”*.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

En in die wet, nl. in vers 16 lezen we dan: *'Indien het slachtoffer dat hij als offergave brengt, een gelofte offer of een vrijwillig offer'*.

Nu zien we, hoe Jezus Christus ook dit voor ons vervuld heeft in het vrede offer. Hij heeft wonderbare geloften betaald, hetgeen verband houdt met onze verlossing, met onze volkomen voltooiing. Door de Heilige Geest (en dat is de Geest van Christus) moet de Psalmist in Psalm 116 dit profeteren.

We lezen vers 13-15: *"De Beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam des Heren aanroepen. Mijn geloften zal ik de Here betalen in de tegenwoordigheid van al zijn volk. Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten"*.

We zien, dat dit op Christus slaat, want de Psalmist vervolgt dan: *"Ach Here, waarlijk, ik ben uw knecht, ik ben uw knecht, de zoon van uw dienstmaagd: Gij hebt mijn banden losgemaakt. Ik zal u loffer brengen en de naam des Heren aanroepen. Mijn geloften zal ik de Here betalen in tegenwoordigheid van al zijn volk, in de voorhoven van het huis des Heren, in uw midden, o Jeruzalem. Halleluja"*.

Zowel in vers 14 als in vers 18 staat *"Mijn geloften zal ik de Here betalen"*. Tot tweemaal toe wordt dit verkondigd. Vers 19. *"in de voorhoven van het huis des Heren"*, ja, daar moest immers het vredeoffer gebracht worden.

En nu: de vervulling. Als we Matteüs 26 opslaan, zien we hoe de Heer daar voor het aangezicht des Heren deze beker opneemt en leegdrinkt en zo Zijn geloften voor ons betaald. De eerste maal vraagt Jezus (vers 35): *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker aan Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt"*.

Bij de tweede maal, in vers 42 lezen we: *"Wederom, ten tweede male, ging Hij heen en bad, zeggende: Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drink, uw wil geschiede"*.

Zo betaalde Hij Zijn geloften voor ons en dronk Hij deze beker voor ons. Maar er is nog meer. In de wet staat geschreven over het Nazireeërschap; deze Nazireeërs stonden onder een gelofte Gods, ze mochten niet eerder het Nazireeërschap opgeven voordat ze de beloften, verbonden aan dat Nazireeërschap, volkomen betaald hadden.

Nu wordt daar een toespeling gemaakt, dat ook de Here Jezus Nazireeër is geworden. Matteüs maakt er een merkwaardige toespeling op in Matteüs 2:3b. *"opdat in vervulling zou gaan hetgeen door de profeten gesproken is, dat Hij Nazireeër zou heten"*.

De geloften van dat Nazireeërschap vinden we heel nauwkeurig beschreven in Num. 6. *"De Here sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer iemand, man of vrouw, een bijzondere gelofte wil afleggen, de nazireeërgelofte, om zich aan de Here te wijden, dan zal hij zich van wijn en bedwelmende drank onthouden, geen azijn van wijn of van bedwelmende drank drinken noch enige uit druiven bereide drank, en geen druiven eten, noch verse noch gedroogde. Al de tijd van zijn nazireeërschap zal hij niets eten, dat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten af tot de toppen der ranken toe. Al de tijd van zijn nazireeërgelofte zal geen scheermes over zijn hoofd komen; totdat de tijd, voor welke hij zich aan de Here gewijd heeft, ten einde is, zal hij heilig zijn, hij zal zijn hoofdhaar lang laten groeien.*

Al de tijd, dat hij zich aan de Here gewijd heeft, zal hij bij geen dode komen; aan zijn vader noch zijn moeder, aan zijn broeder noch zijn zuster mag hij zich, na hun sterven, verontreinigen, want het nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd. Al de tijd van zijn nazireeërschap is hij de Here heilig. Sterft echter geheel onverwacht iemand in zijn omgeving, zodat hij het hoofdhaar van zijn nazireeërschap verontreinigt, dan zal hij zijn hoofdhaar afscheren op de dag van zijn reiniging, op de zevende dag zal hij het afscheren; op de achtste dag zal hij twee tortelduiven of twee jonge duiven naar de priester aan de ingang van de tent der samenkomst brengen.

Dan zal de priester de ene tot een zondoffer en de andere tot een brandoffer bereiden, en hij zal verzoening over hem doen, omdat hij zich door aanraking van een lijk heeft bezondigd, en hij zal op

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

diezelfde dag zijn hoofd heiligen. Dan zal hij opnieuw aan de Here de tijd van zijn nazireeërschap wijden en een éénjarig schaap tot een schuldoffer brengen; de voorafgaande tijd zal niet meetellen, omdat zijn nazireeërschap verontreinigd was. Dit nu is de wet aangaande de nazireeër. Wanneer de tijd van zijn nazireeërschap ten einde is, dan zal men hem naar de ingang van de tent der samenkomst brengen, en hij zal zijn offergave de Here aanbieden: een gaaf éénjarig schaap als brandoffer en een gave, éénjarige ooi als zondoffer en een gave ram als vredeoffer, met een korf ongezuurde broden van fijn meel, koeken aangemaakt met olie, en dunne ongezuurde broden bestreken met olie, met het bijbehorend spijsoffer en de bijbehorende plengoffers.

En de priester zal het voor het aangezicht des Heren brengen en zijn zondoffer en zijn brandoffer bereiden; de ram zal hij toebereiden als vredeoffer aan de Here, met de korf ongezuurde broden; ook zal de priester het bijbehorend spijsoffer en het bijbehorend plengoffer bereiden. Dan zal de nazireeër vóór de ingang van de tent der samenkomst het hoofdhaar van zijn nazireeërschap afscheren en dat hoofdhaar van zijn nazireeërschap nemen en het in het vuur onder het vredeoffer werpen. De priester zal de schouder van de ram nemen, nadat deze gekookt is, en één ongezuurde koek uit de korf, met één ongezuurde dunne koek, en deze leggen op de handpalmen van de nazireeër, nadat deze zich het haar van zijn nazireeërschap heeft afgeschoren; vervolgens zal de priester deze voor het aangezicht des Heren bewegen als een beweegoffer; het zal een heiligheid voor de priester zijn, met de beweegborst en de hefschenkel. Eerst daarna zal de nazireeër wijn mogen drinken.

Dit is de wet aangaande de nazireeër. Hetgeen hij als offergave de Here belooft op grond van zijn nazireeërschap, behalve datgene waartoe hij in staat is, overeenkomstig zijn gelofte die hij belooft, aldus zal hij doen overeenkomstig de wet op zijn nazireeërschap”.

Num. 6:2-4. *“Wanneer iemand, man of vrouw, een bijzondere gelofte wil afleggen, de nazireeër gelofte, om zich aan de Here te wijden, dan zal hij zich van wijn en bedwelmende drank onthouden, geen azijn van wijn of een bedwelmende drank drinken noch enige uit druiven bereide drank. Al de tijd van zijn nazireeërschap zal hij niets eten, dat van de wijnstok afkomstig is”.*

Pas als hij zijn gelofte volkomen heeft ingelost, heeft betaald, mag hij weer wijn drinken: vers 20b: *“Eerst daarna zal de Nazireeër weer wijn mogen drinken”.*

Gaat u een licht op? In Matteüs 23:29 doet de Here een gelofte. Hij doet dat aan de Avondmaalstafel en dat is een offermaaltijd: *“Doch ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet meer van deze vrucht van de wijnstok drinken, tot op de dag, dat Ik haar met u nieuw zal drinken in het Koninkrijk van Mijn Vader”.*

Ja, want dan heeft Hij de gelofte volkomen ingelost. De Here Jezus drinkt geen wijn vanaf die Pesachmaaltijd totdat de gelofte volbracht is en ingelost, dat het Koninkrijk Gods gekomen zal zijn en Hij met de Zijnen aanzit in dat Koninkrijk. Wat een heerlijkheid!

Ziet u wat een wonderbaar vredeoffer we in Hem hebben? Lucas zegt er nog bij: *“totdat het Koninkrijk Gods gekomen is”*, (Luc. 22:18) en dat vult nog iets aan.

Nu moet u eens goed lezen wat de wet hierover nog zegt in Num. 30:2. *“wanneer een man de Here een gelofte doet of een eed zweert, waardoor hij een verplichting op zich neemt, dan zal hij zijn woord niet schenden; geheel zoals hij het uitgesproken heeft, zal hij doen”.*

De Here Jezus is die man. In hetzelfde hoofdstuk van Numeri leest u (vers 3-4) dat een vrouw ontslagen kon worden van een gelofte, als de man of de vader het niet goed vindt. Maar de man wordt er nooit van ontslagen.

Wij zijn die vrouw? Begrijpt u het? Wij zijn de gemeente. Wij kunnen wel eens geloften doen, die we niet kunnen inlossen, maar Hij, de man, zal ze inlossen, Jezus Christus, zoals in vers 2 staat: *“dan zal hij zijn woord niet schenden; geheel zoals hij het uitgesproken heeft, zal hij doen”.* Geloof u, dat de Here Jezus die man is en dat Hij het ook doen zal? Prijs zijn wonderbare Naam!

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

We gaan ook nog even naar Deuteronomium 23:21. *“Wanneer jij de Here, uw God, een gelofte doet, zult jij er niet mee talmen haar in te lossen, want de Here, uw God, zou ze toch van u eisen en dan zoudt jij u bezondigen”.*

Het woord *“inlossen”* is in het Hebreeuws weer datzelfde woord *”sjim”* of *“sjalom”* en dat betekent hier: *“betalen”*. Sommigen zeggen, dat de Here talmt met Zijn beloften; dat staat in 2 Petrus 3:9. *“De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen”*. Beslist niet, want dat kan niet, omdat de Here dan niet zou handelen naar de volmaakte wet van Zijn Vader! Neen, Hij heeft de Here een gelofte gedaan en Hij talmt er niet mee, zoals sommigen denken.

Hieruit zien we, dat de Here Jezus is gebonden Zijn beloften binnen twee dagen te houden. Dat zijn tweeduizend jaar, zoals we dat op meerdere plaatsen in het Oude zowel als in het Nieuwe Testament vinden: als we maar ogen hebben om te lezen.

Denk maar eens aan de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan; dat is de Heer Zelf Die Samaritaan brengt de man, die door rovers overvallen is, naar de herberg en betaalt voor twee dagen kostgeld en verzorgingsgeld. Dat betekent dus dat hij twee dagen weg zal blijven en dan terugkeren. Op de derde dag zal het met vuur worden verbrand, staat er, ja, want dat is een dag, die met vuur verschijnt! Dat is de dag des Heren en die zal met vuur verschijnen. Alles wat niet rein is wordt dan verteerd. Wonderbaar!

Ook Psalm 22 gaat in dit licht bezien, geweldige betekenis en dimensies voor ons krijgen. Het is de kruis Psalm, de bekende Psalm van Jezus kruislijden en offer. *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten”?*

Dan wordt duidelijk Zijn lijden aan het kruis beschreven tot in de kleinste details toe. Na het volbrachte offer en Zijn opstanding uit de doden zegt de Heer in vers 23: *“Ik zal uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik u lof zingen”*.

Vers 26: *“Van U komt mijn lof in een grote gemeente, mijn geloften zal ik betalen in de tegenwoordigheid van wie hem vrezen”*. Prijs Zijn heerlijke naam! Wat is het wonderbaar als we het zo mogen gaan zien. Betalen, Hij heeft al betaald.

Want heeft Hij niet die dure losprijs gegeven, zoals dat ook vermeld is in 1 Corinte 6:20. *“Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God met uw lichaam”*.

De losprijs gaf Jezus Christus op het kruis. Hij zal echter ook Zijn gemeente volkomen maken, Zijn volk volkomen gaaf maken en dat is Hij nu aan het doen, als de Hogepriester, die zich onthoudt van alles wat van de wijnstok is, totdat deze belofte is ingelost en het Koninkrijk is gekomen.

Dan zal Hij met de Zijnen aanzitten in dat Koninkrijk en opnieuw brood met hen eten en wijn drinken aan de offertafel. Hij zal volkomen inlossen wat geschreven staat in Efeze 5 van af vers 25: *“Mannen, hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft lief gehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zodat zij heilig is en onbesmet”*.

Ziet u, Hij is gaaf en volkomen en Hij maakt ons gaaf en volkomen door het geloof in Hem, wat werkzaam is in ons die geloven en die in Hem blijven. Zo vinden we ook Zijn belofte dat Hij ons plaats bereid daar in het Vaderhuis. En als Hij ons plaats bereid heeft, komt Hij weder en zal Hij ons tot Zich nemen, opdat wij mogen zijn, waar Hij is. Dat zijn heerlijke dingen.

Laten we daarbij ook aan onze eigen verantwoordelijkheid denken, want de Here doet het, zeker, maar onze verantwoordelijkheid is deze: Psalm 50:14. *“Offer God lof en betaal den Allerhoogste uw geloften”*. Ook daar staat voor het woord betalen: *“sjim”* of *sjalom”*.

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Als wij ons aan de Heer hebben overgegeven, Hem als Heer hebben aanvaard, dan moeten we deze belofte iedere dag nakomen door te doen wat Hij zegt, door te blijven in Hem, zodat Hij Zijn werk aan ons kan voltooien, zodat wij niet meer voor onszelf leven maar voor Hem, die Zijn leven voor ons gaf en die opstond uit de doden voor ons.

Het vredeoffer is ook nog een dank- en lofoffer; u vindt ook dat in Leviticus 7 vermeld. Het vrede offer was een offermaaltijd; er moest wel een gedeelte van aan God geofferd worden maar de rest was voor de gelovige, de offeraar, daar kom ik straks nog op terug.

De offeraar moest het eten in de voorhoven des Heren. We zien hoe de Here Jezus aan de Pesach maaltijd met de Zijnen dit eet, voordat Hij lijdt en dan is het zo treffend, dat Hij daar tweemaal de dankzegging uitspreekt: de dankzegging over het brood, dat Hij breekt - en de dankzegging over de beker, Zijn bloed - dat Hij voor ons zal vergieten. Lucas 22:17. *“En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zei: Neem deze en laat hem bij u rondgaan”.*

Laten wij toch ook altijd bij het rondgaan van de beker Hem danken voor dit wonderbare offer. Hetzelfde doet Hij met het brood; vers 19: *“En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis”.*

En wij nu, als een geestelijk priesterschap, die ook geestelijke offers zullen brengen, zullen wij Hem niet altijd een lofoffer brengen en onze dankoffers? Ik herinner u aan een paar teksten uit de Schrift. Ze staan beiden in een brief, die vanuit de gevangenis door Paulus is geschreven.

Eerst Kolossenzen 3:16-17. *“Het woord van Christus woont rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander leert en terecht wijst en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingend, God dank brengt in uw harten. En al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in de naam des Heren Jezus, God, de Vader, dankende door Hem”.* Een dankoffer en een lofoffer!

En dan in Efeze 5:19-20. *“en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Heere van harte, dankt te allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus, God, de Vader voor alles”.* Voor alles, ja, ook in moeilijke tijden.

Hebreeën 13:15. *“Laten we dan door Hem God voortdurend een lofoffer brengen, namelijk de vrucht van onze lippen, die Zijn naam belijden”.*

Herinnert u zich nog, wat er aan het eind van Psalm 50 staat? *“wie lof offert, eert Mij en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien”.*

Ik wil hieromtrent nu besluiten met u nog te vertellen, dat dit wonderbare vredesoffer gegeten mocht worden door de offeraar met zijn hele gezin en met allen, die zich met hem verenigden, ook de dienstdoende priesters.

Het beste vindt u het vermeld in Deuteronomium, maar het staat ook in Leviticus 7. Deuteronomium 12:7. *“Daar zult gij eten voor het aangezicht van de Here, uw God, en u verheugen, gij en uw huisgezinnen, over alles wat gij ondernomen hebt, waarin de Here, uw God, u gezegend heeft”.*

Het moest dus gegeten worden in de tent der samenkomst voor het aangezicht des Heren, want het is de offermaaltijd. Maar niet alleen de offeraar mocht ervan eten, ook zijn vrouw, zijn kinderen, dienstknechten en –maagden en ook dienstdoende priesters. *“En gij zult u verheugen”*; ja inderdaad, het is voor ons vervuld in de tafel des Heren. Daarom is de tafel des Heren niet een tafel, waaraan we met strakke gezichten gaan eten, maar we mogen ons verheugen!

Op twee dingen wil ik u nog wijzen; volgens Leviticus mocht degene, die ervan zou eten, niet onrein zijn, niet onrein in zichzelf en ook niet, wanneer hij met onreine dingen in aanraking was geweest. Dat wordt nadrukkelijk gezegd. Leviticus 7:20. *“Maar iemand die, terwijl onreinheid hem aankleeft, vlees eet van het vredesoffer, dat de Here toebehoort, die zal uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden”.*

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Dat betekent bij de wet: de dood. Paulus zegt in 1 Corinte 11:27-30. *“Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren. Maar ieder beproeft zichzelf en eet dan van het brood en drinkt uit de beker. Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen”.*

En ook in Leviticus 7:21. *“En wanneer iemand iets onreins aanraakt, onreinheid van mensen of onreine dieren of enig onrein kruipend gedierte, en eet van het vlees van het vredesoffer dat de Here toebehoort, dan zal hij uit zijn volksgenoten uitgeroeid worden”.*

Hierbij wil ik echter nog iets anders doorgeven: God eist niet van degene, die eet, dat hij zondeloos is! Beslist niet, want het wonderbare is juist, dat door het eten de Heer hem juist gaaf wil maken!

Daarom vindt u dit in hetzelfde Leviticus 7, dat het vredesoffer gegeten moet worden met ongezuurd broden en met gezuurd brood. Is dat met elkaar in strijd? Neen, dat is nu juist het wonderbare wat de Heer ons toont in Leviticus 7:12. *“Indien men het zal brengen als loffer, dan zal men met het loffer ongezuurde koeken brengen, met olie aangemaakt, en ongezuurde dunnen koeken, met olie bestreken, en doorgeroerd fijn meel, koeken met olie aangemaakt”.*

Ongezuurd, want dit toont ons wie het vredesoffer is: Jezus Christus, in wie geen zonde is, geen bederf. Maar in vers 13 staat: *“Met koeken van gezuurd brood zal hij zijn offergave brengen, nevens zijn vredesoffer als loffer”.*

Daar wel gezuurd brood en dat heeft ons iets te zeggen. Als ik alleen aan de tafel des Heren zou mogen gaan, wanneer ik volmaakt heilig ben, absoluut zondeloos, dan zou ik hier op aarde nooit aan de tafel des Heren kunnen gaan. Maar God zij geloofd en geprezen, dat Hij ons in Zijn eeuwige goddelijke wetten aantoonde, dat Christus het ongezuurde brood is, maar dat wij het mogen eten, terwijl we nog in ons zuurdesem aanwezig zijn.

Maar we mogen natuurlijk niet werkelijk onrein zijn door bijv. niet beleden zonden of door besmetting met onreine dingen. Zo zien we, hoe wonderbaar dit is.

De priester moest de borst van het vredesoffer en de rechterschouder hebben; in onze vertaling staat *“rechterschenkel”*, omdat hier sprake is van een dier, maar de Oude Vertaling heeft wel schouder staan en dat is beter. De borst en de rechterschouder moesten bewogen worden voor God; ze waren voor de priesters.

Een wonderbaar beeld, want dat was voor Aäron en zijn zonen. De borst is immers het hart, het gemoed, het gevoel. En de rechterschouder is het beeld van kracht, de kracht om lasten te dragen. En juist dat is bijzonder voor de hogepriester, het hart, het gemoed, en ook de rechterschouder, opdat hij ons een rein hart kan geven, steeds weer geheiligd door Zijn Woord, en opdat Hij ons ook de kracht kan geven om te dragen, om te dienen, om God te verheerlijken en groot te maken in een wonderbare dienst.

We zien het al bij de hogepriester Aäron. Hij moest de namen van de stammen op zijn borst dragen; en zo stond hij voor het aangezicht van God.

Zo draagt de Here Jezus onze namen in die borst op Zijn hart en staat zo voor de Vader. En op zijn schouders stonden ze tot een eeuwige gedachtenis voor Gods aangezicht. Zo heiligde de hogepriester het volk.

Wat hebben we in Christus een volmaakt vredesoffer gekregen en een heerlijke grote Hogepriester! *“Laten we toetreden met een waarachtig hart in volle verzekerdheid van het geloof, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water”.* (Hebreeën 10:22)

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

We lezen met elkaar Efeze 5:1-2. *“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, 2 en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”.*

En vervolgens Hebreeën 10:19-25. *“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad, en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water. Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw. En laten wij op elkander acht geven om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij de dag ziet naderen”.*

Dit is het laatste gedeelte van dit seminar over onze roeping als priesters tot het brengen van geestelijke offers. We willen samen deze roeping nog eens duidelijk bezien, zoals we het vinden in 1 Petrus 2:9-10. *“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk God ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; u, eens niet mijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in Zijn ontferming aangenomen”.*

We lezen ook nog de verzen 4 en 5 uit het zelfde hoofdstuk; dan zult u drie dingen zien, waar we vooral onze aandacht bij moeten hebben: *“En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die God welgevallig zijn door Jezus Christus”.*

Van de drie dingen, waarvoor ik uw aandacht wil vragen, is het eerste **“KOMT TOT HEM”**, (vs. 4), dat is tot Hem, die het fundament van het huis Gods is en die ook de grote Hogepriester over dit huis Gods is.

Wij hebben al gezien, hoe Hij de vervulling is van alle offerranden en dat we het in Hem hebben verkregen uit genade door het geloof. Als we ons een maken met Hem in het geloof, gaat Hij het zelf in ons bewerken en uitwerken en maakt Hij ons tot priesters, die door Hem bekwaam gemaakt worden tot het brengen van geestelijke offers.

Het tweede vindt u in vers 5: *“Laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis”.* We moeten ons laten gebruiken door Zijn Heilige Geest, Hem niet alleen als onze redder en Zaligmaker aanvaarden, maar ons ook geheel aan Hem ter beschikking stellen, opdat Hij Zijn werk door ons kan doen.

Ten slotte het derde, ook in vers 5: *“om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die God welgevallig zijn door Jezus Christus”.* Ja, door Jezus Christus, want dan gaat Hij Zijn leven in ons leven. Dat is wonderbaar!

Het is, zoals in vers 5 staat *“een geestelijk huis”.* Daarvan spreekt ook zo duidelijk Paulus in Efeze 2:19-22. *“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed aaneen sluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie gij mede gebouwd wordt tot een woonhuis Gods in de Geest”.*

God zegt al in de schaduwdienst tot Mozes, dat de kinderen Israëls voor Hem een heiligdom zouden maken, de Tabernakel, opdat Hij in hun midden zou wonen. Dat was slechts een schaduwdienst, maar de werkelijkheid is in Christus gekomen. Hij wil allen, die Jezus Christus hebben aanvaard, levende stenen maken voor de bouw van een eeuwig huis, een woonstede Gods in de Heilige Geest.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Nu moeten we natuurlijk weten hoe wij ons dan te gedragen hebben. En ook dat wordt ons geleerd. Paulus zegt ons in 1 Timoteüs 3:15. *“Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij hoe men zich behoort te gedragen in Gods Huis, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid”*.

We moeten weten hoe we ons moeten gedragen in het huis Gods. En we vinden hoe we in moeten gaan in het huis Gods en hoe wij toe moeten treden in Hebreeën 10:21-22a. *“en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid van het geloof”*.

We hebben gelezen hoe Paulus zegt, dat de gemeente een pijler en fundament van de waarheid is, de waarheid Gods. Daarom, iedere keer als wij toetreden en ingaan voor Zijn dienst, dan zullen we tevoren ons hart onderzoeken bij het licht van Gods Geest, opdat wij met een waarachtig hart ingaan.

De profeet Jeremia schrijft in zijn boek in Jeremia 17:9. *“Arglistig is het hart boven alles, ja verderfelijk is het; wie kan het kennen? Ik, de Here, doorgrond het hart en toets de nieren”*.

Daarom hebben we ons eerst voor de Here te stellen, zoals ook de priesters in het Oude Verbond, in de schaduwdienst, voordat zij het Heiligdom ingingen voor hun dienst, eerst kwamen bij het koperen altaar en bij het koperen wasvat, waar zij gereinigd werden.

De Spreukendichter heeft door de Heilige Geest ook enkele bijzondere aanwijzingen gegeven over het menselijke hart. Spreuken 4:23. *“Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des Levens”*.

In Spreuken 19 wordt gezegd in vers 21: *“Vele zijn de overleggingen in het hart van de mensen, maar de raad des Heren, die zal bestaan”*. Wat een waarheid! Wat kan er allemaal in ons hart omgaan. Ziet u hoe nodig het is, dat wij ons, voordat we onze dienst als priester waarnemen, steeds en iedere keer weer, eerst stellen voor Gods aangezicht, en dat we ook ons hart bij zijn licht laten toetsen.

We lezen ook nog Spreuken 21:2-3. *“Elke weg van een mens is recht in zijn ogen, maar de Here beproeft de harten. Gerechtigheid en recht doen is de Here welgevalliger dan offers”*. Daar begint het mee, want al het andere, ook offers brengen, is voor de Here een gruwel, wanneer we niet zelf een rein hart voor God hebben.

Hoe prachtig spreekt David door de Heilige Geest zichzelf voor God uit in Psalm 139:23-24. *“Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten; zie of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg”*.

Zo vinden we David ook vermeld in Psalm 51, toen hij ernstig was afgedwaald door te zondigen met Batseba. Psalm 51:12. *“Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest”*.

En als we vers 19 lezen, dan komen we weer waarmee we eigenlijk begonnen zijn; dat moet de eerste offerande zijn, als wij onze priesterdienst willen gaan doen en geestelijke offers gaan brengen: *“De offeranden Gods zijn een verbroken geest; een verbroken en verbrijzeld hart veracht gij niet, o God”*.

Ziet u, zo zullen wij toetreden, zoals we ook in Hebreeën 10:22 lezen. Want Hij alleen doorgrondt het hart en Hij alleen kan dat hart reinigen en zuiveren. Daarom gaat Paulus ook verder in Hebreeën 10:22. *“Met een hart, dat door besprengen gezuiverd is van besef van kwaad”*.

Dat besprengen is het besprengen door het bloed van het lam. In Hebreeën 9 lezen we hoe in het huis Gods alle gereedschap en ook de priesters onder het besprengen van het bloed moesten staan.

Hebreeën 9:21-22. *“en ook de tabernakel en al het gereedschap voor de eredienst besprengde hij evenzo met bloed. En nagenoeg alles wordt volgens de wet met bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt en geen vergeving”*. Laten we daar acht op slaan, anders blijven we onvruchtbaar in onze priesterdienst.

Hoe moeten we verder toetreden?

Bijbelstudie Centrum: seminar
Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Hebreeën 10:22b. *“en met een lichaam, dat gewassen is met zuiver water”.*

In het Oude Testament, in de schaduwdienst, hebben we al vaker gelezen dat de priesters, die tot de dienst geroepen en gewijd waren, de eerste maal geheel gewassen moesten worden. Mozes moest Aäron en diens zonen geheel van top tot teen wassen in het koperen wasvat; dat is een beeld van onze doop in Christus; hoe ook wij na onze bekering geheel gereinigd moeten worden door Hem.

Als de priester wijding voltooid was en de priesters ook gezalfd waren met de heilige zalfolie, en het bloed aangebracht was, dan moest in de schaduwdienst wanneer de priester inging in het heiligdom hij eerst handen en voeten wassen aan het koperen wasvat; ook iedere keer als hij zijn dienst in de voorhof moest gaan doen: eerst handen en voeten wassen, anders zou hij sterven. God nam het zeer nauw.

En wat in het Oude Testament onder de wet zo werd voorgesteld, is voor ons zo duidelijk, omdat de Here Jezus dat tot Zijn discipelen zegt als hij hen gereedmaakt voor de grote priesterdienst, die zij hebben te vervullen.

Hij gaat straks naar de Vader terug, maar voordat Hij aan de tafel des Heren met hen eet en drinkt, wast Hij hen de voeten, zoals we lezen in Johannes 13:5. *“Daarna deed Hij water in het bekken en begon de voeten der discipelen te wassen en af te drogen met de doek, waarmede Hij omgord was”.*

Simon Petrus wil dat eerst niet toestaan, maar dan zegt de Heer heel duidelijk in vers 8b: *“Jezus antwoordde hem: Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij”.*

Om die priesterdienst te kunnen vervullen, moeten we deel hebben aan Jezus Christus, de grote Hogepriester, want Hij is het, die ons bekwaam maakt. Hij is het, die Zijn leven in ons wil leven en Zijn priesterlijke taak door u en door mij wil doen. Door ons, als levende leden van Zijn lichaam.

Daarom, zo zegt de Heer, is het nodig dat we voortdurend handen en voeten gewassen krijgen, want we zijn hier in een zondige wereld en worden daar steeds mee besmet. De handen zijn het beeld van de handel, de voeten van onze wandel. Onze handel en wandel moeten steeds rein zijn, willen we de dienst in het heiligdom verrichten, ook in de voorhof.

Jezus zegt *“Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij”* en dan wil Petrus weer helemaal gewassen worden, van top tot teen! Nee, zegt de Heer dan, dat is niet nodig (vers 10): *“Wie gebaad heeft, behoeft zich alleen de voeten te laten wassen”.*

Als we een keer in de doop ingegaan zijn in Christus, is dat bij de aanvang voldoende, maar daarna hebben we steeds wel nodig, dat de Heer ons reinigt door het badwater van het Woord, zoals Paulus dat zo duidelijk zegt in Efeze 5:25-27. *“en Zich voor haar overgegeven heeft om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo Zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zodat zij heilig is en onbesmet”.*

Zo mogen we ingaan in het Heiligdom, zo mogen we toetreden. En als wij toetreden en ingaan, dan komen we in het Heiligdom en daar is Jezus Christus lichamelijk Zelf. Hij is immers ingegaan met Zijn eigen bloed in het waarachtige Heiligdom; Hij is persoonlijk aanwezig.

Daarom mogen wij in Zijn directe nabijheid komen, want Hij wil ons daartoe steeds reinigen. Zoals we het lezen: *“om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord en zo Zelf de gemeente voor Zich te plaatsen”.*

Dat slaat niet alleen op de toekomst als Hij straks wederkomt en ons ook lichamelijk in brengt in het Heiligdom, in het verheerlijkte lichaam, maar dat geldt ook voor nu.

Ook nu moeten wij toetreden in het geloof in het Heiligdom en ons stellen voor Zijn aangezicht.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Zo zien we dus, dat we ervoor moeten zorgen, dat ook ons lichaam gewassen is met zuiver water. Het grote voorrecht van de Nieuw Testamentische priesters - en dat zijn wij, als gemeente - het grote voorrecht dat ons gegeven is, is dat wij in mogen gaan in het hemelse Heiligdom, waar de Heer Zelf is en waar Gods troon is, Gods genadetroon.

Dat lezen we duidelijk in Hebreëen 10:19. *“Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het Heiligdom door het bloed van Jezus en wij een grote Hogepriester over het huis Gods hebben”.*

Hij is de nieuwe weg en Hij is het huis Gods en daar is ook de troon van God, want Hij is in de troon van God, zoals Hebreëen 4:14 ons dat duidelijk zegt. *“Daar wij nu een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God”.*

En ook Hebreëen 4:16. *“Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd”.* Dit is een wonderbare zaak.

Nu wil ik het nog hebben over wat in onze priesterdienst nu de voornaamste geestelijke offers zijn, die wij te brengen hebben. Waaruit bestaat onze priesterdienst? Uit welke geestelijke offers? We zullen de vier voornaamste behandelen.

Nadat we dus als het ware een inleidend offer hebben gebracht: een verbroken geest en een verbrijzeld hart - dat is de offerande Gods want anders kunnen wij niet dienen - begint onze dienst daarmee, dat wij onze lichamen stellen tot deze heilige priesterdienst.

In Hebreëen 10 hebben we al gelezen hoe de Here Jezus Zelf een lichaam nodig had, om Zijn hogepriesterlijke dienst te verrichten. We vinden dat in Hebreëen 10:5. *“Daarom zegt Hij bij Zijn komst in de wereld: slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid”.*

Het is ook door dat lichaam, dat wij een levende weg hebben gekregen tot de troon van God. Dat zegt immers Hebreëen 10:19. Toen Zijn lichaam verbroken werd op het kruis, scheurde het voorhangsel, dat toegang gaf tot het Allerheiligste, tot de troon van God, en zo is Hij die verse levende weg geworden, doordat Hij Zijn lichaam in deze dienst stelde.

Nu zullen wij Hem daarin navolgen. Dat vinden we in Romeinen 12:1. *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhertigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en God welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst”.*

We weten immers, dat onze lichamen tempels zijn van God, tempels van de Heilige Geest. In 1 Corinte 6 vermaant de apostel de gemeente in vers 13b: *“Maar het lichaam is niet voor de hoererij, doch voor de Here, en de Here voor het lichaam”.*

Dan gaat Paulus verder in vers 17: *“Maar die zich aan de Here hecht, is één Geest met Hem”.* Dat is ook met het lichaam want in vers 15a heeft hij geschreven: *“Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn”?*

En in de verzen 19-20. *“Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die Gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf bent? Want gij bent gekocht en betaald. Verheerlijk dan God met uw lichaam”.*

Ja, we moeten onze priesterdienst verrichten in ons lichaam. Daarom moet dat ook gereinigd zijn. Leven voor Hem, zoals we ook lezen in 2 Corinte 5:15. *“daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt”.*

O, dat toch de Heer met u en mij tot Zijn doel mag komen, want Hij heeft recht op ons, recht ook op ons lichaam, dat Hij duur gekocht heeft. Daarvan zien we een wonderbaar voorbeeld bij de apostel Paulus.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

In Filippenzen 2:17 zegt hij, gedreven door Gods Geest: *“Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, ik verblijd mij met u allen”*.

Paulus schrijft deze brief vanuit de gevangenis en hij houdt er terdege rekening mee, dat hij de marteldood zal moeten sterven. Maar hij verblijdt zich daarover, want hij zegt: mijn lichaam is niet meer van mezelf, maar het is van de Heer, en: *“hetzij door mijn leven, hetzij door mijn sterven, als de Heer maar groot gemaakt wordt in mijn lichaam”*. Kijk nu eens, wat daarvan het gevolg is, wat een wonderbare zegen en vrucht!

In Kolossenzen 1:24 schrijft hij: *“Thans verblijd ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en vul ik in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente”*.

Ook deze brief heeft hij vanuit de gevangenis geschreven en hoe heeft hij zijn lichaam ter beschikking gesteld en zware offers moeten brengen: in honger, ontberingen, in smaad, vervolging, in steniging, geselslagen, gevangenschap, en dit alles ter wille van de Heilige priesterdienst, die de Heer door Hem deed, tot grote zegen voor velen.

Ook aan het eind van zijn leven maakt hij daar gewag van, als hij weet dat zijn einde nadert, schrijft hij in zijn tweede brief aan 2 Thimotheus 4:6-8. *“Want wat mij aangaat, reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goeden strijd gestreden ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad”*.

Ik noem u nog twee teksten voor deze eerste van de vier voornaamste offeranden. Jakobus 1:27. *“Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren”*. Zo is ons lichaam ook rein voor deze heilige priesterdienst en zal zo tot een heilig, een geestelijk offer worden.

Verder 1 Johannes 3:16, die tekst kent u ongetwijfeld: *“Hieraan hebben we de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten”*. Dat is het: voor de broeders ons leven inzetten. Dat is een wonderbaar iets!

We gaan nu naar het tweede belangrijke geestelijke offer en dat is: de aanbidding en het uitoefenen van de voorbedendienst. Allereerst de aanbidding. Als wij ingegaan zijn in het waarachtige heiligdom door het bloed van Jezus, dan vinden we daar allereerst het reukofferaltaar van de gebeden, van de aanbidding Gods; dat reukofferaltaar staat recht voor de troon van God.

Dat is de ark in het Oude Testament met de Cherubs der heerlijkheid, waartussen God troonde. Als we binnengaan in het Heiligdom, zien we eerst naar de troon van God en dan kan het toch niet anders of we gaan Hem in aanbidding verheerlijken, loven en prijzen.

Zo zegt ook de Here Jezus het duidelijk in Johannes 4:23-24. *“maar de ure komt en is nu, (Hij heeft immers ons de weg gebaad naar dat Heilige) dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is Geest en wie Hem aanbidden moeten aanbidden in Geest en in waarheid”*.

Ja, zulke aanbidders zoekt Hij. Wat moet dat het Vaderhart verheugen als daar die verlost zondaar, nu Zijn kind geworden is door het bloed van Zijn Zoon. In Zijn kruisdood en opstanding wedergeboren tot een zoon van de levende God, een gereinigde door het badwater van het Woord van Zijn Zoon, nu in die Zoon binnenkomt voor Zijn aangezicht en Hem aanbidt in Jezus Christus! De Here geeft genade, dit te verstaan en het ook te beoefenen door de Heilige Geest!

Maar er is ook een uitoefenen van de voorbedendienst. Paulus schrijft in 1 Timoteüs 2:1. *“Ik vermaan u dan allereerst smeekbeden, gebeden, voorbede en dankzeggingen te doen voor alle mensen, ook voor koningen en alle hoog geplaatsten”*.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Nadat eerst natuurlijk God aanbeden is in Geest en in waarheid, gaan we nu aan hetzelfde altaar voorbeden doen, en dat is offeren. Allereerst zullen we dat doen voor de dienstknechten Gods. Efeze 6:18-20. *“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeken voor alle heiligen; ook voor mij, dat mij bij het openen van mijn mond het woord geschonken wordt, om vrijmoedig het geheimenis van het evangelie bekend te maken, waarvoor ik een gezant ben in ketenen. Dan zal ik daartoe vrijmoedig kunnen optreden zoals ik behoort te spreken”.*

Zie hoe belangrijk deze voorbede is en let u erop: het is maar niet een gemakkelijke dienst! Paulus zegt *“daartoe wakende”* (we vallen er zo gauw bij in slaap) *“met alle volharding en smeking”.*

We houden het nooit zo lang vol; bidstonden zijn het slechts bezocht, het is een offerdienst en het kost ons wat. Een gebedsleven dat u niets kost, dat gemakkelijk is, is geen offer! Het kost ons wat: je moet je er geheel aan geven en je ervoor inzetten. Het gaat ten koste van jezelf.

Maar prijs God: offeren in het lichaam! En wat is dat belangrijk. Dan kon de apostel met vrijmoedigheid het geheimenis van het evangelie bekend maken en dan kon hij ook vrijmoedig optreden.

Hij herhaalt dat in Kolossenzen 4:2-4. *“Volhardt in het gebed, wees daarbij waakzaam en dankt en bidt tevens voor ons, dat God een deur voor ons woord opent, om te spreken van het geheimenis van Christus, ter wille waarvan ik ook gevangen zit. Dan zal ik het zo in het licht stellen als ik het behoort te spreken”.*

Hoe duidelijk is dit. Een voorbeeld van zo'n aanbidder vinden we in Kolossenzen 4:12. *“Epafras laat u groeten, die een der uwen is, een dienstknecht van Christus Jezus, altijd in zijn gebeden voor u worstelende, dat gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil”.* Wat een heerlijke voorbidder, wat een offerdienst!

Door deze Epafras was de gemeente te Colosse ontstaan. Daarom kon Paulus ook van hen zeggen: *“die één der uwen is”.* Hij had zich niet alleen aan de Heer gegeven, maar ook aan de gemeente, aan zijn broeders en zusters. Dat is heerlijk!

We gaan nu naar het derde belangrijke geestelijke offer: de lofprijzing Gods. Een heel bijzonder offer. In Hebréeën 13:15 vinden we: *“Laten we dan door Hem God voortdurend een lofoffer brengen, namelijk de vrucht van onze lippen die Zijn Naam belijden”.*

Als we in het Heiligdom binnen zijn gegaan, zijn we daar bij de troon van God, die voor ons een genade troon geworden is. Tussen de Cherubs woont en troont de Heer. Zo lezen we in Psalm 22:4. *“Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls”.*

Als we daar voor de troon der genade zijn, zal ook ons hart, onze mond en onze geest Hem moeten lofprijzen en lof toe zingen, want Hij troont op de lofzangen Israëls. In dezelfde Psalm - het is de Kruispsalm, die zijn vervulling heeft gekregen in Jezus Christus - vinden we in vers 23 dat de Here zegt: *“Ik zal Uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lof toe zingen”.*

Hij verkondigt de naam van Zijn eeuwige Vader en dat doet Hij tevens door in het midden der gemeente de Vader lof te zingen. Ook in vers 26: *“Van U komt mijn lof in een grote gemeente”.*

We kunnen God lof toe zingen, als wij in Christus Jezus zijn. Als we in Zijn gemeenschap verkeren, want dan zien we de grote daden Gods. En we raken niet uitgeput, niet uitgesproken om die daden te verkondigen en God te verheerlijken.

“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht”. 1 Petrus 2:9.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

En in dat Heiligdom zijn we in Zijn licht. Daar is immers de Kandelaar met zijn zeventvoudig licht. En als wij ons hart en onze mond en geest ter beschikking stellen voor deze offerdienst en daar blikken op Hem, die God ons gegeven heeft, dan kan het niet anders of onze mond schiet te kort om Hem naar waarheid te loven en te prijzen.

Asaf zegt in Psalm 50:23. *“Wie lof offert eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien”*. We zijn daar in het heiligdom voor Zijn aangezicht en als we Hem gaan aanbidden en lof zingen en prijzen, dan banen we de weg, dat God zelf ons Zijn heil doet zien.

Wat hebben we daar weer een prachtig voorbeeld van in onze Bijbel. Ik denk allereerst aan David in het Oude Testament. 1 Kronieken 16:4. *“En hij stelde voor de ark des Heren dienaren aan uit de Leviëten: om de Here, de God van Israël, te roemen, te loven en te prijzen”*.

Daar voor die Ark, dus voor de troon van God, want God troont immers op de lofzangen van Israël! Het gevolg daarvan is, dat God Zijn heil laat zien. In 1 Kronieken 25 heeft David zangers aangesteld voor deze heilige priesterdienst, en dan lezen we in vers 4: *“Jeduthun: de zonen van Jeduthun: Gedalja, Zeri, Jesaja, Hasabja en Mattithja, zes, onder leiding van hun vader Jeduthun, die bij het spel van de citer profeteerde onder het loven en prijzen van de Here”*.

Als we ons hart, onze geest, ons gehele lichaam ter beschikking stellen om Hem te loven en te prijzen, dan zal de Geest Gods vaardig over ons worden, want die is voor alles gekomen om God en Christus groot te maken en te verheerlijken. Dan zal men door Gods Geest gaan profeteren en maakt God ons Zijn heil bekend.

Hoe belangrijk is deze dienst van lofprijzing. Als Paulus en Silas in de gevangenis zijn, zwaar geseseld zijn en in de binnenste kerker aan het blok geketend zitten, dan gaan ze de Heer groot maken; ze gaan God loven en prijzen; zij waren in wezen niet in de gevangenis, want hun geest en ziel waren in het Heiligdom!

Zij gingen in de geest in Christus in en gingen God groot maken en prijzen. Alle gevangenen hoorden toe, want dat was wel wat bijzonders, dat mensen onder zulke omstandigheden zo hun God konden loven en groot maken! Ja, juist onder deze omstandigheden, want dat waren de offers!

Dat brengt lijden mee, lijden dat tot een heerlijke vrucht wordt. Dan laat God hun Zijn heil zien; er komt een aardbeving, de ketenen vallen van hun handen en voeten, de deuren gaan open en de stokbewaarder komt met zijn hele gezin tot het levende geloof in Christus! Die mensen ontdekten welk een God deze mensen hadden en aanbaden; dat was wel wat anders dan de goden, die de mensen zichzelf gemaakt hadden!

We vervolgen met de vierde offerdienst, die der mededeelzaamheid. We lezen daartoe eerst Hebreeën 13:16. *“En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welgevallen”*.

Dit is zo'n belangrijke offerdienst, dat de apostel Paulus erover schrijft aan Titus, dat deze dienst aan de broeders en zusters, aan de gelovigen, moet worden geleerd. Titus 3:14. *“En laten ook de onzen leren voor te gaan in goede werken, ter voorziening in hetgeen noodzakelijk is, opdat zij niet onvruchtbaar zijn”*.

Dat is dus voor heel de dienst: als we dit niet geleerd hebben, blijven we onvruchtbaar. Een geweldig ding, leren voor te gaan in goede werken, ter voorziening in hetgeen noodzakelijk is. Dan gaan we dat nog onderverdelen, nl. eerst voor de dienstknechten Gods, die uitgaan voor de naam en voor Zijn woord en dienst.

We vinden dat in Galaten 6:6. *“En hij, die onderricht wordt in het Woord, dele van alle goed mede aan wie dat onderricht geeft”*. Dat is dus het eerste; en nu ga ik u daarvan een voorbeeld noemen.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

Eerst bij Paulus; Filippenzen 4:16-18. *“Want ook te Thessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden. Niet dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit. Nu is alles voldaan en ik ben rijkelijk voorzien; alles is aangezuiverd, nu ik van Epaphroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend en aangenaam, God welgevallig offer”.*

We zien hier hoe de Filippenzen Paulus ondersteunen in zijn zware dienst van het apostelschap en voorzagen in hetgeen nodig was. Maar niet alleen voor de bekende dienstknechten, ook voor de dienstknechten, die wij naar het gezicht, naar het vlees niet kennen.

In 3 Johannes 5-8 schrijft Johannes aan de geliefde oudste, Gajus: *“Geliefde, gij handelt trouw in alles wat gij aan de broeders doet, en dat nog wel aan vreemdelingen, die in tegenwoordigheid der gemeente getuigd hebben van uw liefde; indien gij hen voorthelpt, gelijk het Gode waardig is, zult gij wèl doen; want zij zijn uitgegaan ter wille van de Naam, zonder iets van de heidenen aan te nemen. Wij behoren dus zulke mannen te ontvangen, opdat wij mogen samenwerken voor de waarheid”.*

Gajus kenden ze niet van aangezicht, maar hij ondersteunde ook en, die uitgegaan waren ter wille van de Naam en hielp hen voort. Zo werkte hij mee voor de waarheid. En zo behoren wij onze zendingen te gedenken en ook voort te helpen, want dan zijn de vruchten, die zij mogen brengen aan de Heer, ook voor ons, want we hebben samengewerkt.

Ook voor alle heiligen, waar nood is, waar geholpen moet worden, eventueel door onze diensten te geven in het lichaam, waarvan een voorbeeld in Romeinen 12:13. *“Volhardend in het gebed, bijdragend in de noden der heiligen, legt u to op de gastvrijheid”.*

Zo zegt het ook Hebrëënen 13:1-2. *“Laat de broederlijke liefde blijven. Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen geherbergd. Denkt aan de gevangenen alsof gij met hen gevangen bent”.*

Tenslotte onze offerdienst voor alle mensen. Galaten 6:10. *“Laten wij dus, daar wij de gelegenheid hebben, doen wat goed is voor allen, maar ingezonderd voor onze geloofsgenoten”.*

En dat brengt kostelijke vrucht. Hier zagen we dus de offerdienst van de mededeelzaamheid. De Here Jezus heeft gezegd in Matteüs 5:16. *“Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is verheerlijken”.*

Hiertoe zijn we immers geroepen en geschapen! Efeze. 2:10. *“Want Zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.* Dat is onze priesterlijke heilige wandel.

Ik wil nu besluiten met de aandacht te vestigen op de vrucht van de offerande. Paulus schrijft in Romeinen 15:15-16. *“krachtens de mij van God geschonken genade, om een dienaar van Christus voor de heidenen te zijn in de heilige dienst van het evangelie Gods, opdat de offergave der heidenen God welgevallig zou zijn, geheiligd door de Heilige Geest”.*

Zo bracht hij de offergave uit de heidenen, die zich aan God overgaven. Wat een kostelijk offer! Eindelijk is dat ook het hoogste in het offer van onze Here Jezus Christus, die Zichzelf offert, opdat Jood en heiden tot behoudenis en tot het Licht zouden komen.

Ja, Paulus lijden in het lichaam, zijn offerdienst, was niet tevergeefs, al had hij nachten zonder slaap, vervolging en verdrukking, veel lijden, smaad en hoon, geselslagen en gevangenschap, hij had toch een rijke wonderbare vrucht onder de heidenen, waar levende gemeenten ontstonden, God en Christus tot eer.

We lezen tenslotte de verzen uit de Bijbel, waarmee we deze bijbelstudie oom begonnen: Efeze 5:1-2.

Onze priesterdienst en het brengen van geestelijke offers

“Weest daarom navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft lief gehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, God tot een welriekende reuk”.

Navolgers Gods mogen we zijn, doch in een wandel in de liefde, de liefde van Hem. Daarom staat er ook geschreven: *“Dient elkander in de liefde”* en *“Dient met elkander in deze liefde”*.

Dan zal vervuld worden wat Paulus kon getuigen: *“De liefde van Christus dringt mij”*. Dat moet de beweeggrond zijn voor al onze offeranden, voor heel onze priesterdienst. De liefde van Christus dringt ons, moet u dringen, moet mij dringen om elkaar te dienen in de liefde, om met elkaar in de liefde hen te dienen, die nog buiten staan.

God geve zegen en vrucht, ook over dit seminar over ons priesterschap en onze offeranden.

Amen.

